1876.

ABHANDLUNG

zu dem

PROGRAMM DES KAISERLICHEN LYCEUMS

in

COLMAR.

Vocabula Homerica in Græcorum dialectis et in cotidiano sermone servata collegit

Maximilianus KLEEMANN, Dr. phil.

COLMAR.
Buchdruckerei von Camille Decker,
Alte Glocknergasse Nr. 28.

1876.

Vocabula Homerica in dialectis Graecis et in cotidiano vulgi sermone servata.

Omnium qui quaestionem et gravissimam et difficillimam de carminum Homericorum et auctore et patria tractandam susceperunt, non facile his quidem temporibus quisquam invenietur, qui solis ex veterum grammaticorum testimoniis aut ex indiciis totam quae nunc est carminum indolem, compositionem, dispositionem spectantibus veritatem effici posse arbitretur. Imo facile hoc nobis dabitur, multum facere ad rem diiudicandam linguam epicam, si vocabulo etiam uti licet, qua Ilias et Odyssea scriptae sunt. Qua tamen re toti disceptationi etiam densior caligo offundi videtur. Adeo enim variarum dialectorum quales postea cognoscuntur diversae formae miscentur et inter se permutantur, ut non iniuste iudicare videatur, qui omnium fere Graecarum gentium vestigia ibi impressa inveniri censeat. Quapropter mirum esse non debet, quod suae quisque sententiae adminicula inde petiit. Velut ut summos viros nominem, G. Curtius quasi disiectas dialectorum parietinas et antiquissima cum recentissimis atque etiam ad falsam normam fictis permixta conspici putavit, Th. Bergkius linguam non arte fictam, sed in vulgi sermonibus usitatam reperire sibi visus est. Quorum illud probabilitatem habere mihi persuadere equidem non possum. Quid enim? Num arbitramur totam Graecorum nationem (nulla aut exigua fortasse mutatione facta) eam linguam quasi arripuisse, quae miro rhapsodorum artificio et dissimilium partium conglutinatione conflata esset? Accedit quod non carminum alia pars aliam prae se fert speciem, sed aequabiliter per totam operis continuitatem eadem formarum varietas perfunditur. Non aeque compendiaria via ad Bergkii sententiam refutandam duci videmur. Quamquam offendit, quod eiusdem saepe vocabuli formae variantur. At in titulis tertii et secundi maxime saeculorum (Delphicis praesertim et Creticis) eaedem commutationes occurrunt. Audio monentes eo tempore hoc factum esse, quo dialectorum inter se dissimilitudines evanescerent. Neque tamen infitiari licet

vel antiquissimis temporibus singularum urbium linguas permutari potuisse. Velut, si iuvabit de iis quaerere, quae fieri potuerunt, quid ei respondebimus, qui Smyrnae si non eandem, at similem linguam viguisse contendet, cum constet hanc Aeolum coloniam postea Ionicarum urbium foederi addictam fuisse? Quid? Nonne Halicarnassenses Jonicam pro Dorica dialectum receperunt? Fortasse tamen aliam quoque explicationem haec varietas formarum habet.

Quare quoniam ad veram ac genuinam epicorum carminum linguae indolem indagandam non satis esse apparet in nominum et verborum flexionem inquisivisse, alia mihi via ingredienda visa est. Namque ut omnes formae vocabulorum misceantur atque inter se varientur, vocabula tamen ipsa quasi firma quaedam ac solida linguae fundamenta posita iacent. Hoc igitur quaerendum esse putavi, qua ex dialecto verborum illa copia fluxerit, qua Homerus quique eum imitati sunt, utantur. Illud enim iam diu mihi persuasi, non modo formas et flexiones cuiusque dialecti esse proprias, sed diversam unamquamque a maioribus vocabulorum copiam hereditate accepisse. Erunt qui refutent, multa quidem inveniri apud Homerum, quae inusitata sint pedestri posteriorum temporum sermoni eademque saepe occurrere in dialectis, quae ceteris antiquitatis tenaciores fuerint. Quibus argumentis tamen illud non probabitur, qui fieri potuerit, ut in vocabulis usitatissimis persaepe dialecti magnam ostendant dissimilitudinem. Velut *κασίγνητος* (quod et Lesbiis et Cypriis in usu fuit) Aeolum certe proprium est, quoniam in nulla neque ex Ionicarum neque ex Doricarum dialectorum numero aliud vocabulum nisi *ἀδελφός* vel *ἀδελφεός* invenitur. Itemque indicandum erit de *ἄλοχος* pro *γυνή* et permultis aliis. Vel ut aliud exemplum afferam, Dores soli pro *βούλομαι λῆμι* dicebant, cum Aeolum et Dorum *δέλλομαι* (*δείλομαι*, *δήλομαι*) esset. Hoc igitur si iam dabitur, suam cuiusque dialecti esse vocabulorum copiam, nostro iure ex epicae linguae singularibus vocabulis aliquid effici posse existimabimus ad dialecti epicae indolem investigandam.

In quo peropportune accidit, quod iam veteres grammatici veteris linguae vestigia paene evanida quae quidem in dialectis servarentur, magna cum cura secuti sunt. Quod quamquam ex tantis divitiis paucae adhuc reliquiae supersunt, quas ex glossographorum abundantia delibatas lexicographi, grammatici, scholiastae tradiderunt, grato tamen animo confitebimur, ea restare, per quae iudicium facere liceat de verborum Homericorum plurimorum patria ac domicilio. Haec igitur subsidia operis prima adhibui, semper quantum potui praecavens, ne praeter certissima quidquam afferrem. Maxime enim cavendum est in his studiis, ne specie verborum fallaris, cum grammaticos vocabula Jonice vel Dorice vel Aeolice ficta esse docere audias. Velut si *η* vocalis in *ει* diphthongum mutationem comprehendere sibi videntur, continuo Boeoticam dialectum vocem resipere existimant, ut saepe fit in *καυστειροῖο* explicatione. In quo tanta fuit Byzantinorum praesertim versutia, ut nonnulla vocabula e tribus vel e quatuor dialectis componi sibi ipsi persuaderent. Accedit, quod uni poetae unam dialectum vindicaverunt (Schol. ad. Opp. Hal. I. 131 : *Διάλεκτοι πέντε. Ἰάς· Ὅμηρος. Ἀτθίς· Ἀριστοφάνης. Δωρίς· Θεόκριτος. Αἰολίς· Ἀλκαῖος. καὶ κοινή· Πίνδαρος*), ut omnia ab eo usurpata ex illa dialecto desumpta esse fidentibus animis confirmarent. *Ἰακῶς* quidem et *Ἰωνικόν* persaepe nihil aliud significat nisi vocem usitatam esse Homero eiusque imitatoribus. Quare si quaedam desiderari videbuntur,

quae etiam ex Homeri scholiis desumi potuerint, ea causa est, quod nihil tradere quam incerta atque ambigua malui.

Altera deinde adminicula praesto erant tituli in aes incisi vel in lapidibus insculpti, quos multos nostris maxime temporibus aut hominum antiquitatis studiosorum industria e delubrorum collapsorum atque aedium curiarumque deletarum parietinis effodit, aut doctissimorum hominum sagacitas — Cyprios titulos dico — ex obscurorum lineamentorum tenebris ad Graeci sermonis perspicuitatem elicuit. His enim fidelissimis antiquitatis testimoniis ipsi populi nobiscum loqui videntur. Ne tamen ne his quidem falsa probarentur, certo consilio et titulos versibus scriptos et eos praetermisi, qui in Romani imperii aetatem incidunt. Hoc quidem nemini facile probabitur, quod legitur in titulo admodum recenti Aphrodisiade reperto (C. J. 2804), laudari *μεγαλοπρεπέστατον Ῥοδοπαῖον, τὸν φιλόπατριν καὶ ἄω[τ]ον το[ῦ] δήμου*, id ex vetere dialecto provenisse. Imo ne hic quidem nisi certissimis probatissimisque documentis fidem habendam esse putavi. — Neque tamen id mihi sumo, omnia, quae locis longe relegatis abscondita latent, me collegisse. Sed ii fortasse veniam dabunt, qui cum simile opus condere ipsi conarentur, intellexerunt vastissimum literarum campum mente percurrendum esse neque facile uno quasi commeatu omnia coacervari. Accedit, quod quamvis magna fuerit academiae Argentoratensis liberalitas, cui grates ago quam maximas, tamen non paucos libros, qui si non plurimum, at aliquid tamen facere ad susceptum consilium videbantur, inspicere non potui.

Restat ut antequam ad ipsa vocabula enumeranda atque recensenda adeam, paucis explicem, quae Homericae dialecti propria esse mihi visa fuerint. Quam nescio an paulo latius pertinere arbitratus sim. Neque enim satis habui ea tantummodo attulisse, quae nisi in Homeri carminibus nusquam obviam fierent. Sic enim censeo, per omnia omnium poetarum carmina Homerici sermonis memoriam perfundi, cum et poetae ipsi quasi exemplar imitandum Homerum sibi proposuerint, et omnes auditores, ut qui poetam summum penitus pernovissent, omnia vocabula intellexerint, etiamsi in ipsorum dialectis usitata non essent. Atque Aeschylus quidem omnes quas scripsisset fabulas non esse nisi *τεμάχη τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων* professus est. Quin etiam ea assumpsi quae praeter poetas etiam nonnulli pedestris sermonis scriptores nonnumquam usurpaverunt, Herodotum, Platonem, Xenophontem dico, quoniam multa eos constat ex poetarum sermone delibata in suum fructum convertisse. (Vd. quae Hermogenes de Herodoto ait: *Ἑκαταῖος . . . τῇ διαλέκτῳ ἀκράτῳ Ἰάδι καὶ οὐ μεμιγμένῃ χρησάμενος οὐδὲ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ποικίλῃ*). De quo mox alius erit fortasse locus disputandi. Quod quidem posteriores pedestris sermonis scriptores, qui epicis vocabulis usi sint afferre supersedi, is non mirabitur, qui horum, sophistarum praesertim, dictionem sciat operi vermiculato simillimam esse tesserulis undique decerptis compaginato.

Sequantur igitur solito lexicis ordine disposita vocabula Homerica, quae quidem in dialectis servata reperire potuerim.

A.

Ἀγλαός. Cypriorum, Cretensium, Lacedaemoniorum: Hesych: *ἀγλαόν· γλαφυρόν. Κρῆτες καὶ Κύπριοι*. Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096: *Λακώνων. ἀγλαός· καλός*.

ἀγορά pro *ἐκκλησία*. Cretensium, Halicarnassensium, Delphorum: Lex. Seg. in Bekk. Anecd. I. 210: *ἀγορά· ὄνομα τόπου· καὶ τὰ ἀγοραζόμενα. Θεσσαλοὶ δὲ καὶ τὸν λιμένα ἀγορὰν καλοῦσι. Κρῆτες τὴν ἐκκλησίαν.* Exstat *καὶ ἀγοράν* ‚in contione' in tit. Gortynio *βουστροφηδὸν* exarato (l. 12). Cf. Hesych. gl.: *ἀγορᾶς· ἐκκλησίας ἢ ῥητορείας.* — In Halicarnassensium titulo (Newton tab. 85. Sauppe Abh. d. Gött. Ges. d. Wiss. 1863 p. 305) l. 3/4: *ἐν τῇ ἱερ[ῇ] ἀγορῇ* legitur. — Denique in Delphorum titulis legitur: *ἔδοξε τᾷ πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ τελείᾳ* (Wescher et Foucart Inscr. rec. à Delphes 11, 14, 16, 475; *ἐν ἀγορᾷ τελείῳ*: Rangabé Ant. Hell. 714 = Ross. Inscr. Gr. ined. I, 67. = Le Bas Voy. arch. III. Sect. II. 882) et *δεδόχθαι [τ]ᾷ πόλει τῶν Δελφῶν, ἀγορᾷ, ψ[ά]φοις ταῖς ἐννόμοις* (Le Bas Voy. arch. III. Sect. II. 880 = C. I. 1693 l. 13). Inde qui in contionem conveniunt, *ἀγορατροί* a Delphis dicti sunt: *ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς ἀγορατροῖς* (Rangabé Ant. Hell. II. 707 et 708 = Curtius. Anecd. Delph. 41 et 42 = Le Bas III. Sect. II. nr. 836 saepius). — Dubito an eodem referendum sit *ἀγέρωχος*, cum Spartae (C. I. 1446 et 1451) honoris causa sacerdotibus nomen *ἀγόραχος* inditum sit, quod quidem idem vocabulum esse videtur. Addo

ἄγυρις. Aeolum. Schol. in Hom. Il. VI., 153 (Cramer. Anecd. Paris. III. p. 218) ad vocem *Σίσυφος: τοῦ δὲ σοφοῦ συφοῦ λεγομένου Αἰολικῶς, καθὰ καὶ τὸ ὄνομα ὄνυμα* (recte; alias *σάρκες. σύρκες*), *καὶ τὸ ἀσσότερον ἀσσύτερον* (vel. *ἐπασσύτεροι*), *ἀγορά ἄγυρις, ὅθεν καὶ ὁμήγυρις* (Il. XX, 142) *καὶ πανήγυρις* (Atticum) *καὶ ταναόποδα τανύποδα καὶ ὄπτιος ὕπτιος* (haec falso). Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 64: *γίνεται δέ καὶ τὸ ο μεταβολῇ εἰς τὸ υ, ὡς ἐν τῷ· κειμένῳ ἐν νεκύων ἀγύρει* (Il. XVI. 661) *καὶ· μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων* (Il. XX, 142). *ἀγορὰ γὰρ ἦν καὶ ἄγυρις καὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν εὑρίσκομεν τὸ μόγις· μύγις, τότε· τύτε· ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες* (Il. IV. 427), *ἐπασσότερα γὰρ ὤφειλεν εἶναι· τὸ γὰρ ἁπλοῦν ἀσσότερος.* Eadem fere tradunt Cramer. Anecd. Oxon. IV. p. 399. Etym. Orion. p. 27. Eustath. 631, 44. 1430, 35. Falsa docet Etym. Gud. p. 450, 33. Apud Neapolitanos *ἄγαρρις* usitatum fuit: C. I. III. 5785 l. 12: *ἐὰν δόξῃ τῇ ἀγάρρει.* — Non prorsus indubium est.

ἀγρεῖν, pro *αἱρεῖν* (*ἄγρει, παλινάγρετος, αὐτάγρετος, πυράγρα, ἀνδράγρια*): Aeolum et Asianorum et Lesbiorum et Phocensium et Boeotorum et Aetolorum et Thessalorum — etiam Lacedaemoniorum: In titulo Cumaeo (C. I. 3524) legitur *προαγρημμένῳ*; in tit. Mitylenaeo (C. I. 2166, 28) *οἱ ἀγρεθέντες ἄνδρες*; *Πασῖνος Ἀγρολέωνος Ἀμφισσεύς* apud Wescher. et Foucart. Inscr. Delph. 252, 8, ac saepe *Φίλαγρος* (quod tamen Atticorum quoque est). Hesych. tradit: *ἀγρεμόνες· θηρευταί, πορθητικοί· Βοιωτοί· ἢ θηρευτικοί· καὶ τόπος ἐν Αἰτωλίᾳ.* In titulo Thaumacis in Thessaliae urbe reperto invenitur: *Ἀγεστῷ Ἀγρολέωνος* (Leake Trav. in the North. Greece I. Pl. III. nr. 16, 2). Denique *ἱππαγρέται* Lacedaemoniorum magistratus nominantur ab Aristophane Byzantio (Miller Mél. de lit. gr. p. 429). — Forma vocabuli vere Aeolica — Cypriorum ut videtur — exstat in Hesych. glossis *ἔγρηνται ἥρηνται* et *ἐγρήσασα· λαβοῦσα.* Cf. Et. Mg. ad voc. *ἀνδράγρια.* Schol. Ven. in Il. XIV. 509. Eustath. 890, 27.

ἀγχέμαχος. Aeolum. Et. Mg. s. v. *βεβαιῶ . . . καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ι εἰς ε, ὡς ἀγχέμαχος ἀγχίμαχος, ἀδίκαστος ἀδέκαστος, γίνεται βέβαιος.* In quo quamquam ipsius vocabuli *βέβαιος* explicatio falsa est, id tamen dubitari nequit, quin — quod saepissime traditur — *ἀγχέμαχος* et *ἀδέκαστος* Aeolum sint propria.

ἀγών pro ‚contio'. Boeotorum. Eustath. 1335, 57. *παρὰ δὲ Βοιωτοῖς ἀγὼν τὸ πλῆθος* (cod. falso *τοὺς παλαιούς*) *ἢ ἀγορά*. Schol. ad Il. XXIV, 1: *ἀγών· ἢ τὸ πλῆθος, ὡς τό· ἀν' ἀγῶνα νεῶν, ἢ αὐταὶ αἱ διαγωνίσεις· παρὰ δὲ Βοιωτοῖς ἀγὼν ἡ ἀγορὰ καὶ τὸν ἀγορανόμον ἀγώναρχον καλοῦσιν. ὅθεν καὶ ἀγωνίους θεοὺς Αἰσχύλος τοὺς ἀγοραίους καὶ Ἡσίοδος* (Theog. 91) *ἐρχόμενος δ' ἀν' ἀγῶνα.*

ἀεικές (Tragg. Herod.). Cypriorum. Hesych. *ἀεικὲς* (*ἀΐες*)*· ἀπρεπὲς ἀκούεις. Κύπριοι. ἀΐες* in codice vacat.

ἄελλα. Cypriorum. Hesych: *αὐεοῦλλαι· ἄελλαι· παρὰ Εὔκλῳ.*

ἀήρ = nebula, caligo. Aeolum ex iisque Aetolorum. Hesych: *αὔερος· σκια[ς]*, ut recte emendavit M. Schmidtius. Ipsa vocabuli formatione Aeolicum esse evincitur. Apud eundem: *ἀερία. ὁμίχλη παρὰ Αἰτωλοῖς.* Greg. Cor. de dial. Aeol.: *τὸ γὰρ ἀήρ αὔηρ λέγουσιν.*

ἀῆτης (Il. XIV, 254): Clitoriorum. *Κλειτορίων. ἀῆται· ἄνεμοι.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096.

αἶα. Magnetum: *Μαγνήτων. αἶα. γῆ.* Exc. e. cod. Urbin. 157 in Bekker. Anecd. III. p. 1096.

αἰγίλιψ. Argivorum. Schol. in Hom. Il. XVI, 4 ad voc. *αἰγίλιπος*: *οἱ δὲ τῆς μηδὲν φυούσης κατ' Ἀργείους.* (Bekk. ed. 437 a, 32).

αἰθαλόεις (fuscus, cinereus ob eamque rem venerandus Il. II, 415). Dreriorum (?). In titulo Cretico Dreriorum I. 3: *Ἐπὶ τῶν αἰθαλέων κοσμιόντων τῶν σὺγ Κυΐα καὶ Κεφάλῳ* et q. s. Dethier interpretatus est: canis capillis i. e. venerandis cosmis. Rangabé et Papasliotis nomen proprium sibi videre visi sunt.

αἶθε pro *εἴθε*, ut *αἰ* pro *εἰ* Dorum et Aeolum omnium esse et grammatici saepissime testantur et tituli demonstrant. Bekk. Anecd. Gr. II p. 946. Choerob. in Cramer. Anecd. Oxon. IV. p. 213. Eustath. 969, 6. 1648, 7. 1573, 63.

αἴθουσα. Siculorum et Cypriorum. Legitur apud Eustath. 1347, 56 sq. ad Il. XXIV, 238 in *αἰθούσης* vocabuli explicatione: *οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ταῦτα. αἴθουσαι· αὐλῆς τειχία. Σικελοὶ δὲ αἴθουσαν τὴν* (cod. falso *τὴν αἴθουσαν*) *αὔλειον θύραν φασί, Κύπριοι δὲ παστάδα ἀμφίθυρον.* Nam *αὔλειος θύρα* et *παστάς* omnibus usitatum fuit, ut necessarium non sit afferre vocabulum ex Siculorum et Cypriorum dialectis. Imo apparet insolitam *αἴθουσα* voculam nisi in Siculorum et Cypriorum dialectis non inveniri. Cf. Schol. in Il. XXIV, 323.

αἴθω. Ambraciotarum. *Ἀμβρακιωτῶν. αἴθεται· καίεται.* Exc. e. cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

αἶσα. Argivorum et Lacedaemoniorum aut Cypriorum. *Ἀργείων. αἶσα· μοῖρα.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095. Cf. Athen. VIII. 365, d. *Ἀργεῖοι δ' ὡς ἐν τοῖς ὑπομνήμασί φησιν Ἡγήσανδρος, (γράφει δ' οὕτως). τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην Ἀργεῖοι χῶν καλέουσι, τὴν δὲ μερίδα αἶσαν.* — Glossa autem Hesychii: *και' αἰάν. κατὰ τὸ πρέπον* aut ex Lacedaemoniorum aut ex Cypriorum dialecto provenit.

αἰχμή (Tragg. Herod. Xenoph.). Aeolum: *Αἰολέων· αἰχμή· λόγχη.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

αἶψα (*αἰψηρός*). Thessalorum. *Θεσσαλῶν. αἶψα. ταχέως.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095. Cf. *αἴψιον*, quod Doricum esse tradit Eustath. 1643, 32.

αἴτω: Thessalorum. Theocr. in Idyll. XII. amatum puerum ‚*αἴτας*' nominare notissimum est.

Quam vocem sive ad *ἀΐω. ἀκούω* sive ad *ἀΐω· πνέω* (Il. XV., 252) retuleris, Homericae vocis vestigium deprehenderis. Quorum tamen hoc verisimilius est propter amatoris nomen *εἴσπνιλος*. Schol. ad Theocr. Id. XII., 12 (et saepius). *ἕτερος μὲν ὑπὸ Λακώνων* (*Ἀμυκλαίων* ad v. 13 et in carminis hypothesi) *λεγόμενος εἴσπνιλος* [*εἰσπνήλας*] *τουτέστιν ἐραστής, ἕτερος δὲ ὑπὸ Θεσσαλῶν ἀΐτας τουτέστιν ἐρώμενος*. Athen. X. 430, d. XI. 782. e. Dosiad. ara. 2. 5. Doxop. Rh. Gr. II., 223. Anecd. Bekk. 348.

ἀ κ α λ ό ς (*ἀκαλαρρείτης*). Siculorum et Acarnanum. (?). Theogn. Canon. in Cram. Anecd. Oxon. IV. p. 45: *ἀκαλαρρείτης ὁ ἡσύχως ῥέων· ἀκαλὸν γὰρ παρὰ Σικελοῖς τὸ ἥσυχον*. Dubito an Acarnanica vocis forma inveniatur *ἀκελός* in verbo *ἀκελήσεται* (Aeolica *α* vocalis in *ε* transmutatione) in titulo sepulcrali (C. I. 1794. h.; Ross. Bull. d. Inst. arch. 1840. p. 28. Welcker. Rh. Mus. 1841. p. 206. Le Bas. Voy. arch. III. Sect. IV. nr. 1056):

Προκλείδας [*τ*]*ό*[*δ*]*ε σᾶμ' ἀκελήσεται ἐγγὺς ὁδοῖο,*
ὃς περὶ τᾶς αὐτοῦ γᾶς θάνε μαρνάμενος.

Quamquam enim Rossius, Boeckhius, Welckerus *σᾶμα κεκλήσεται* ediderunt, praetulerim tamen Lebasii lectionem, quod si *κεκλήσεται* legetur, quomodo *Προκλείδας* nominativum explices non habebis. Quod autem futurum offendere posse videtur, non minor offensio est in *κεκλήσεται*. Structura autem verbi *ἀκελεῖν* eadem est, quam notum est cadere in verba *καθίζω, θάσσω, κεῖσθαι, στῆναι*. Cf. Bernhardy Synt. p. 115.

ἄ κ ι δ ν ο ς. Cypriorum Paphiorum. Hesych.: *κιδνόν· ἀσθενές. Πάφιοι* (vel *ἀσθενῆ*, cod. *ἀσθενής*).

ἄ κ μ η ν ο ς (Il. XIX, 163). Aeolum. Et. Mg. *ἀκμηνὸς σίτοιο. ἄγευστος, ἄσιτος, διὰ τοῦ η. ὁ γὰρ διὰ τοῦ ηνος τύπος τὴν ὀξεῖαν ποθεῖ· καὶ οἱ μὲν ἁπλῆν* (*τὴν λέξιν* recte addit Va.) *παρὰ τὴν ἀκμὴν λέγουσιν. οὕτως γὰρ τὴν ἀσιτίαν οἱ Αἰολεῖς λέγουσιν*. Eustath. 1178, 22. Schol. in Il. XIX, 163).

ἄ κ ο λ ο ς (bucca Od. XVII, 222). Thebanorum. Thebanos hoc vocabulum usurpasse pro *ἔνθεσις* testatur Strattis apud Athen. XIV. p. 622. a.

ἀ κ ο σ τ ή σ α ς (Il. VI, 506. XV, 263). Cypriorum et Thessalorum. Hesych.: *ἀκοστή· κριθὴ παρὰ Κυπρίοις*. Lex. Seg. in Bekk. Anecd. p. 213: *ἀγοσταί· κριθαὶ ὑπὸ Κυπρίων· καὶ τὸ ἀγοστήσας ἐκκριθιάσας, οἷον ὑψαυχενίσας*. — Schol. in Il. VI, 506 (ed. Bachmann; p. 319): *ἀκοστήσας δὲ τὸ ἡσυχάσας παρὰ τὸ ἀκήν. τινὲς δὲ ἀκοστήσας, ἄχος ἔχων ἱστάμενος. οἱ δὲ ἀγοστήσας· ῥυπανθείς. ἀκοστῖσαι τὸ πολυκριθῆσαι ἤγουν κριθιάσαι. ἀκοσταὶ γὰρ αἱ κριθαί· ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ τροφαὶ παρὰ τοῖς Θετταλοῖς*. (*ὡς καὶ Νίκανδρος* addunt Schol. ed. Bekk. p. 199). Eustath. 658, 49.

ἀ λ α ό ς. Cypriorum. *Κυπρίων. ἀλαός· τυφλός*. Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

ἀ λ δ α ί ν ω, ἀ λ δ ή σ κ ω (cf. Quint. Smyrn. IX, 475: *ἄρουρα ἀλθομένη ἀνέμοισιν*, ubi fortasse *ἀλδομένη* legendum est; quoniam *ἄλθεσθαι* est ‚sanari' Il. V, 417). Aeolum. Et. Mg. s. v. *ἄλμα· τὸ ἄλσος. Λυκόφρων· τὸ ἄλμα πομποῦ καὶ χαμευνάδος διπλοῦν. Λέγεται δὲ καὶ ὁ κλάδος παρὰ Αἰολεῦσιν. γίνεται παρὰ τὸ ἄλδω· τὸ αὔξάνω. παράγωγον ἀλδάνω, οἷον. μέλε' ἤλδανεν* (Od. XVIII, 70 et XXIV, 368, *Ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἦλμαι τὸ β' ἦλσαι· καὶ ῥηματικὸν ὄνομα ἄλμα τὸ αὐξανόμενον τοῖς φυτοῖς· καὶ ὁ κλάδος δὲ ἀπ' αὐτοῦ, ὁ αὐξανόμενος. Ὠρίων.*

ἀ λ κ ί. Aeolum. Schol. in Hom. Il. V, 299 (Bachmann p. 246). *Τρύφων δέ φησιν λέγειν τὸν Ἀρίσταρχον, ὅτι ἔθος ἐστὶ τοῖς Αἰολεῦσι λέγειν τὴν κρόκην κρόκα* (Hes. *Ἐ. κ. Ἡ.* 538) *καὶ τὴν ἀλκὴν ἄλκα. ὅθεν καὶ ἡ δοτικὴ ἀλκὶ ὡς σαρκί*. (Bekk. p. 156: *τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλκις Αἰολικοῦ αὐτό φασιν*).

ἄλοχος. Cypriorum. *Κυπρίων. ἄλοχος· γυνή.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

ἀλφεῖν. Atticorum et Deliorum. Suid. s. v. *ἀλφάνει* Aristophanis, Eupolidis, Menandri locos affert quibus probatur vocabulo ‚conducendi‘ notionem inesse. Inde derivatur illud *ἅπαξ εἰρημένον· ἄλφημα* in tit. Delio C. I. 2266, 13: *τοῖ ἀλφήματος παντὸς τὸ ἐπιδέκατον* (‚pretium, quo opus faciendum licitus est redemtor‘ Boeckh).

ἀλωή. Cypriorum. *ἀλουᾷ· κήπῳ. Κύπριοι.* Hesych. Cf. Engel, Kypros I. p. 563. Ahrens. in tit. Idalio l. 9 recte legere videtur: *ἀλαϝῶ,* quod explicat ‚vineam‘. (M. Schmidt. in dubio reliquit, Deecke-Siegismund *ἄλϝω*).

ἀμαλός (*ἀμαλῶς* adverbium apud medicos). Macedonum, Aeolum. Et. Mg. *ἀμαλή. ἡ ἁπαλή. ἡ δὲ λέξις Μακεδόνων. ὅθεν καὶ πρόμαλα εἴρηται, ἡ πρὸ τοῦ δέοντος αὐξανομένη μυρίκη. μαλεῖν καὶ τὸ αὐξάνειν.* Et. Gud. p. 41. Aeolica vox esse videtur et propter accentum et propter *π* in *μ* mutationem (cf. *βάρμιτος* pro *βάρβιτος, κυμερνᾶν* pro *κυβερνᾶν* omnibus Aeolibus, *ἄρμυλα* pro *ἄρβυλα, ἀβρεμής* pro *ἀβλεπής* Cypriis usitata). Accedit quod formam vocabuli vere Aeolicam Hesychius tradit: *ἐξ ὑμάλων.*

ἀμιχθαλόεσσα (Lemni epitheton: Il. XXIV, 753). Cypriorum. Schol. in Hom. Il. XXIV, 753: *ἀμιχθαλόεσσαν. κατὰ Κυπρίους εὐδαίμονα.* Quae vocabuli notio cum optime conveniat duobus illis locis, quibus legitur (praeter l. allatum Hymn. Hom. in Apoll. 36), hoc sensu elatum esse videtur, quamquam etymon adhuc latet.

ἀμνίον (Od III, 444): Cretensium. Schol. ad loc. in Cramer Anecd. Paris. III. p. 436: *ἄμνιον ὡς πήνιον. Κρῆτες δὲ αἵμνιον αὐτό φασιν. ἄμνιον τὸ ἀγγεῖον τοῖ ὑποφράγματος. Νίκανδρος δὲ καὶ Θεοδωρίδας ἀπὸ τοῦ δάμνασθαι προφέρονται ἀσυνδέτως. δάμνιον. Πορσίλλος δὲ ὁ Ἱεραπύτνιος παρὰ Ἱεραπυτνίοις ἔτι σώζεσθαι τὴν φωνὴν αἵμνιον δασέως μετὰ τοῦ ι καταρχὴν προφερομένην παρὰ τὸ αἷμα.* Theogn. p. 5 extr. Suid s. v. Falsa tradit Phavor. s. v. *ἀμνίον.*

ἀμόθεν (Dorum? Jonum? Atticorum?). Schol. in Od. I, 10: *παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἔστιν ὄνομα ἀμὸς ἰσοδυναμοῦν τῷ τις. καὶ ἀπὸ τούτου γίνεται τὸ ἀμόθεν κτλ.* Sic. in cod. Ambros. E., in cod. tamen Marciano est: *ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν Ἀττικῶν ἀπὸ μέρους, ὡς καὶ τὸ ἐναντίον οὐδαμόθεν. τὸ δὲ ἀμὸν παρὰ τοῖς Ἴωσι τὸν ἕνα δηλοῖ καὶ οὐδαμὸν τὸν οὐδαμινόν.* Glossa mihi valde suspecta est.

ἀμολγός. Dorum aut Aeolum, Siculorum. Ex dialecto, Dorica scilicet aut Aeolica, id quod vocalis obtusione efficitur, desumpta est Hesychii glossa: *ὀμολγῷ· ζόφῳ.* — Hesych: *μολγῷ· νέφος. παρὰ Βλαίσῳ.*

ἄμυδις. Aeolum. Bekk. Anecd. II. p. 949: *τὸ ἄμυδις Αἰολικόν ἐστιν, ἅμα ἅμαδις* (l. *ἀμάδις*) *καὶ ἄμυδις κατὰ τροπήν, ὡς σάρκες σύρκες καὶ μεταβολῇ πνεύματος.* Eadem fere tradunt Schol. in Hom Il. XX, 114, apud Bachmann. in Il. IX, 6 et X, 300. Etym. Orion. p. 11. Eustath. 732, 30. 806, 49. 1212, 5.

ἀμύμων. Aeolum. Aeolum glossa exstat apud Hesychium: *μῦμαρ. αἶσχος, φόβος, ψόγος;* quacum conferas Siculorum vocem *μῶμαρ· μέμφος, ὄνειδος, αἶσχος.*

ἀμφιμάχομαί τινος. Cretensium Dreriorum. In tit. Dreriorum l. 149 sq.: *ἕνεκα τᾶς χώρας τᾶς ἁμᾶς, τᾶς ἀμφιμαχόμεθα.*

ἄναξ. Cypriorum, Siculorum. Eustath. 947, 48: *καί τι δὲ, φασί, τάγμα ἔνδοξον ἐν Κύπρῳ ἄνακτες ἐκαλοῦντο πρὸς οὓς ἀνεφέρετο ἑκάστης ἡμέρας πρὸς τῶν ὠτακουστούντων ὅ, τι ἂν ἀκούσωσιν. ἐπὶ διορθώσει δὲ τοῦτο ἦν τῶν κατὰ τὴν νῆσον.* Tit. bilinguis Idalii in Cypro reperti (Schmidt 2. Deecke-Siegismund 2. Ahrens 2.) l. 2: *τὸν ἀνδριά(ν)ταν τό(ν)δε κατέστασε ὁ ϝάνακς* (sic enim *σς* liceat notare literam illam Cypriorum propriam). In tit. Solis reperto (Ahrens. 9, D.-S. 6. Vogué. IV, 8): *ὁ ϝάνακς Στασίας Στασικράτεος*. Palaepaphi (Schm. 15. D.-S. 9, Ahr. 16. Vogué III, 2) invenitur *ϝανάσσας* et (D.-S. 8, Luynes XI. Vogué III, 2. a. Ahr. 15) *τᾶς ϝανάσσας* itemque Neopaphi (D.-S. 12. Vog. IV, 5. Ahr. 17). — *βάννας· βασιλεὺς παρὰ Σικελιώταις, οἱ δὲ μέγιστος ἄρχων* Hesych. Cf. glossas eiusdem *ἄναξ· βασιλεύς, ἄρχων, δεσπότης* (quod M. Schmidt. Athamanibus tribuit) et *βάνα· γυνὴ ὑπὸ Βοιωτῶν.*

ἀνδάνω (*εὔαδε*. Il. XIV, 340): Aeolum, Corcyraeorum: Schol. ad Dionys. Thrac. in Bekk. Anecd. II, p. 694: *εἰώθασι γὰρ οἱ Αἰολεῖς φωνήεντος ἐπιφερομένου προστιθέναι τὸ υ ὡς ἐπὶ τοῦ εὔαδε· καὶ πάλιν τὸ ἠώς, ἀώς λεγόντων τῶν Δωριέων, οἱ Αἰολεῖς λέγουσιν αὐώς τὸ υ προστιθέντες: καὶ πάλιν [τὸ] ἄτην αὐάτην λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς κτλ.* Idem fere tradit Eustath. 990, 36. 1121, 35, 52. 1792, 57. Cf. Et. Mg. s v. *εὔαδε*, ubi lex. Sorb. *εὖ ἅδεν· ἤρεσκεν. τὴν πρώτην συλλαβὴν ψιλωτέον, τὴν δευτέραν δασυντέον.* Agnoscunt formam *εὔαδε* Döderlein. Hom. Gloss. I. p. 181 et Ahrens Dial. aeol. p. 36. et 37. A. Nauckius autem (Arist. Byz. p. 178) *εὖ ἅδε* scribendum censet. — *Εὐαδεῖν* est in epitaphio Mnaseae Corcyraei (A. Nauck. in Philol. IX. 1854 p. 167. C. I. 1907. K. Keil in Abh. d. Berl. Acad. 1856 p. 44. in l. 9.).

ἄνδιχα et *διάνδιχα*. Locrorum. In inscr. Locrensi Chaleensium vel Oeantheorum B. l. 1: *Αἴ κ' ἀνδιχάζωντι τοὶ ξενοδίκαι κτλ.* (Ross Alte Lokr. Inschr. p. 18 et 36).

ἄνευθε. Thessalorum: *Θεσσαλῶν. ἄνευθε· χωρίς.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

ἄνεω. Boeotorum: *Βοιωτῶν. ἄνεω· ἥσυχοι.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

ἀντικρύ. Phliasiorum: *Φλιασίων· ἀντικρύ· ἐναντίον.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096.

ἀντιφέρεσθαι. Phocensium et Syracusanorum. Apud Wescher-Foucart. Inscr. Delph. 209, 12 affertur testis *Ἀντίφαρις Δαμοκλέος Στιεύς*. Verbum *ἀντιφέρεσθαι* re vera dialecti Phocicae proprium fuisse evincitur forma *Ἀντίφαρις*. cf. Et. Mg. s. v. *ἀντιφάρα· ἡ στήλη παρὰ Συρακουσίοις, παρὰ τὸ φέρω, ὃ Δωριεῖς φάρω λέγουσιν.*

ἄνω (perago) Ephesiorum. In tit. Ephesio in Dianae honorem scripto init.: [*οὐ μόνον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλ*]*ει, ἀλλὰ καὶ πα*[*ρὰ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι* (?) *παν*]*ταχοῦ ἀνεῖσθαι αὐτῆς ἱερά τε κα*[*ὶ τεμένη*...

ἄνωγα. Cypriorum. In tit. aereo Idalii reperto l. 2. sq.: *βασιλεὺς Στασίκυπρος κὰς ἁ πτόλις Ἠδαλιῆϝες ἄνωγον Ὀνάσιλον τὸν Ὀνασικύπρων τὸν ἰατῆραν κὰς τὸς κασιγνήτος ἰᾶσθαι τὸς ἀνθρώπος κτλ.*

ἄορ. Arcadum. *Ἀρκάδων. ἄορ· ξίφος.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

ἀοσσητήρ. Aeolum. Recte sine dubio propter *α* vocalis in *ε* mutationem M. Schmidt. Aeolibus tribuit gl. Hesych. *ἐοσσητήρ, ἐπίκουρος, τιμωρός· ἀντὶ τοῦ ἀοσσητήρ.*

ἄπλετος (Herodot. Plat. Xenoph.). Cypriorum. *ἄπλετα. πολλά· Κύπριοι.* Hesych.

ἀπίερσε (Il. VI, 348. *ἀποέρσῃ* Il. XXI, 283. *ἀποέρσειε* Il. XXI, 329). Cypriorum. Schol. in Hom. Il. XXI. 329: *ἀποέρσειε· Κυπρίων ἡ λέξις.*

ἄποινα (Herod. Plat.). Veterum Atticorum. Dem. XXIII, 33: *ἄποινα τὰ χρήματα ὠνόμαζον οἱ παλαιοί.* Suid. s. v.: *ἄποινα· λύτρα, ἃ δίδωσί τις ὑπὲρ φόνου ἢ σώματος· οὕτω Σόλων ἐν νόμοις.* Lex. Seg. in Bekk. Anecd. p. 428. Et. Mg. s. v. Thom. Mag. s. v.

ἀποφώλιος (?). Ionum. Suid. s. v. *φωλεόν· τὸ πιαδευτήριον Ἴωνες· ὅθεν ἀποφώλιοι οἱ ἀπαίδευτοι. σημαίνει δὲ καὶ τὴν κατάδυσιν τῶν ὄφεων.* Schol. in Hom. Od. VIII, 177 in Cramer. Anecd. Paris. III. p. 455: *φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδευτρά.* Valde dubium est.

ἀραβεῖν. Cretensium. *ἀροπῆσαι· πατ(αγ)ῆσαι. Κρῆτες.* Hesych. Emendatio est Voretzschii (De inscriptione Cretensi qua continetur Lyttiorum et Olontiorum foedus) qui recte glossam comparavit cum altera illa: *ἀβλοπές· ἀβλαβές· Κρῆτες.*

ἀρητήρ (Il. I, 11). Argivorum. In tit. Argivo apud Waddington Inscr. d'Asie mineure Sect. I, 1 (cf. Schneidewin. in Philol. IX, p. 588) l. 13 legitur: *ἀρήτευε Λέων [β]ωλ[ᾶ]ς.* — *ἀρήτειρα* exstat in alio Argivo titulo apud Ross. Inscr. gr. ined. nr. 190. Quare fides habenda est inscriptioni Epidauri repertae (Le Bas. Voy. arch. II. Sect. III. nr 146a, Lyons Transact. of the Roy. soc. of lit. 1847. p. 231) etsi metrica est et in Romani imperii tempus incidit:

Φοίβῳ ἀκειρεκόμῃ καὶ υἱεῖ βωμὸν ἔθηκεν ἀρητὴρ Μαίωρ (i. e. Maior).

ἀριστεύς. Ionum. Est *ἀριστεὺς πόλεως* (i. e. princeps civitatis) in tit. Milesio C. I. 2881. Minus certum est ut in inscriptione Romanorum imperatorum temporibus scripta: *ἔδωκεν αὐ[τ]ῷ τὰς [ἀ]ριστέως τειμάς.* (Tit. exstat Ann. d. Inst. arch. 1852 p. 59 et Inscr. Gr. coll. ab Ed. Falkenero ed. G. Henzen p. 59).

ἀρχός. Cypriorum, Boeotorum, Lacedaemoniorum, Messeniorum, Milesiorum. — In tit. Cyprio (Waddington Inscr. d'Asie Min. 2798) *Δημοκράτης Πτολεμαίου ὁ ἀρχὸς τῶν Κινυράδων.* — In tit. Chaeroneae reperto *ἀρχῶ* (Preller in Ber. d. Sächs. Gesellsch. d. Wiss. 1854). — *συνάρχοι* exstat in nonnullis titulis Laconicis (Baumeister Philol. IX, p. 183 = Keil Epigr. Exc. p. 370 = *Ἐφ. ἀρχ.* nr 2800 = Le Bas. Voy. arch. II. Sect. IV. nr. 188 f. = Bursian in Bull. d. Inst. XXVI. 1854. p. XXXV; Rev. arch. 1844 p. 639 = Le Bas. Voy. arch. II. Sect. IV. nr. 168; Sauppe in Rh. Mus. IV, p. 159 = Le Bas Voy. arch. l. l. nr. 168 b.; Conze et Michaelis in Ann. d. Inst. 1861 p. 41 = Le Bas. l. l. nr 168 c.). — In tit. Messenio . . . *Σωτέλης ἀρχοὶ Λιμνάτι ἱεριτεύσαντι* (Curtius Pelop. II. p. 191 = Le Bas. Voy. arch. II. Sect. V. nr. 311). — Denique legitur in tit. Milesio: *Χάρης εἰμὶ ὁ Κλήσιος Τειχιούσης ἀρχός· ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος* (Newton Discov. etc. tab. 74 et 97 nr. 72. Monatsber. d. Berl. Acad. 1859. p. 661 nr. 3. Kirchhoff Stud. z. Gesch. d. gr. Alph. p. 16).

ἀσχαλάαν. Aeolum. Hesych. *ἐσχαλάα· λυπεῖται* videtur respicere Il. II, 297: *ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν κτλ.* Quare vide ne legendum sit *ἐσχαλάαν· λυπεῖσθαι.* Ipsa forma Aeolicam esse vocem demonstratur.

ἄτερ (Herod. Dionys. Hal. Plut.). Achaeorum, Aeolum. — *Ἀχαιῶν. ἄτερ· χωρίς.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095. Et. Mg. s. v. *λέγω* tradit Aeoles *ἄτερθα* dixisse pro *ἄτερθεν,* ut vocabulum iis in usu fuisse probabile sit.

ἄτη. Aeolum est, qui *αὐάτα* dicebant. Cf. *ἀνδάνω*.

ἀτρεκέως (Herod.). Dorum. Et. Gud. p. 91: *ἀτρεκές· τὸ ἀληθές, ὃ μηδεὶς παρατρέχει εὐφρονῶν· ὅθεν οἱ Δωριεῖς ἀτρεχὲς λέγουσιν*. Et. Orion. p. 5.

ἄττα (Il. IX, 607. XVII, 561. Od. XVI, 31). Thessalorum. Eustath. 777, 54: *τὸ δὲ· ἄττα, κείμενον καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, γλώττης φασὶ Θετταλῶν οἱ παλαιοί, προσφώνημα ὂν ἔκ τινος νεωτέρου ὡς πρὸς τροφέα* cf. 659, 52.

αὐδή. Clitoriorum. *Κλειτορίων. αὐδή· φωνή*. Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III, p. 1096.

αὐερύειν. Cymaeorum. Schol. in Hom. Il. I, 459 (Bekker p. 36. Bachmann p. 57): *αὐέρυσαν· τὸ αὖ τὸ πάλιν δηλοῖ, ἢ ἃ ἔρυσαν καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ. Κυμαίων δὲ ἔθος τὸ αὐερύειν, αἰτούντων τὸν θεὸν ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω αὐτοὺς ἕλκειν· τηρεῖ δὲ τὰ Ἑλληνικὰ ἔθη*. Comparaverim Romanorum averrunco.

αὔω (clamo). Achaeorum. *Ἀχαιῶν· αὔει· φωνεῖ*. Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095. Quocum conferas ridiculam *ἠώς* vocabuli explicationem, quae exstat in Etym. Orion. p. 69.

ἄφαρ. Ephesiorum et Alexandrinorum. (*ἀφάρτερος*. Il. XXIII, 311). Cramer. Anecd. Oxon. I, p. 19. *ἄφαρ .... ἐξ οὗ καὶ Ἴωνες καὶ οἱ Ἐφέσιοι ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ εὐθέως καὶ ἀσκόπως ποιεῖν τι ἢ φθέγγεσθαι*. Et. Mg. s. v. — Et. Mg. s. v. *ἀφάρτερος.. ἔνθεν οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ ἐσπουδασμένως καὶ ταχέως καὶ ἀπερισκέπτως ποιεῖν τι ἢ λέγειν*. Etym. Orion. p. 12. Qua quidem ex dialecto vocabulum in Alexandrinorum sermonem se insinuaverit, haud quisquam coniectura consequatur.

ἀφλοισμός (Il. XV, 607). Aetolorum. Schol. ad loc. *ἀφλοισμός· ἀφρισμός* (*ἄφρος* apud Bekk. p. 431) *κατὰ Αἰτωλούς*. (ed. Bachmann p. 612).

ἀφύσσω (posteriorum temporum pedestris sermonis scriptores). Dorum (Tarentinorum): Schol. in Hom. Il. I, 171 in Cramer. Anecd. Par. III. p. 126: *ἀφύσσειν· ἀπαντλήσειν, παρὰ τὸ ἀφύσσω τὸ ἀπαντλῶ· Δωρικὴ δὲ ἡ λέξις*. Eadem leguntur in Matrangae Anecd. ad loc. Cramer. Anecd. Oxon. I p. 39. Et. Mg. s. v. *ἀφυσσόμενοι*. — *ἄφυσσαν· τὴν κοτύλην. Ταραντῖνοι*. Hesych.

ἀχυρμιαί (Il. V, 502). Cretum. Greg. Gor. (*Κρῆτες*) *τοὺς σωροὺς τῶν ἀχύρων ἀχυρμιὰς λέγουσιν*.

ἄψ. Aeolum. Eustath. 187, 28. *Αἰολέων δὲ ἡ τοῦ μάψ βραχυλογία ἐκ τοῦ μάτην, ὧν καὶ τὸ ἄψ ἐκ τοῦ ὀπίσω καὶ τὸ ὅ ἐκ τοῦ ὅτι κτλ*.

ἄωρτο et similia: Aeolum. Forma vocabuli Aeolica videtur servata esse in Hesych. gl. *ἔορτα(ι)· ἔδοξε· κρεμνᾶται*. Cf. Hesych. *πεδαοριστής· ἵππος φρυαγματίας καὶ μετεωριστής* et *πεδάορος· μετέωρον*.

B.

Βηλός = οὐρανός. Achaeorum et Dryopum. Hom. Il. I, 591: *ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο*. et XV, 23: *ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ* non de limine intelligenda sunt — quis enim limen immensum vel divorum ore loquens dixerit? — sed de caelo ipso, ut recte schol. ad Il. I, 591 tradere videatur: *Παρμενίων δὲ ὁ γλωσσογράφος φησὶν Ἀχαιοὺς καὶ Δρύοπας καλεῖν τὸν οὐρανὸν βηλόν*. Neque aliter Quintus Smyrnaeus vocabulum intellexit, cum (XIII, 483) *ἀστερόεις βηλός* pro caelo dixit ‚stellis fulgentibus apto‘. Hic quidem rectiora certe sunt quae dialecti servaverunt, quam quae etymologi excogitaverunt.

βηλός = *βαθμός, οὐδός*. Cypriorum. Tertius locus, quo *βηλός* vocabulum usurpatur, est Il. XXIII, 202, ubi limen significari apertum est: *θέουσα δὲ Ἶρις ἐπέστη βηλῷ ἔπι λιθέῳ*. Quam vocis notionem Cypriorum propriam fuisse probatur gl. Hesychii: *βάλλαι· βαθμοὶ ὑπὸ Κυπρίων*.

βιός. Ambraciotarum: *Ἀμβρακιωτῶν. βιός· τόξον*. Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

βλωθρός (Il. XIII, 390. Od. XXIV, 233). Arcadum, Boeotorum, Magnetum, Dryopum, Tyrrhenorum, Carystiorum. Schol. in Hom. Il. XIII, 590. (ed. Bachmann p. 538; similia apud Bekkerum p. 369, 40 sqq). *πίτυς βλωθρή. κατὰ μὲν Ἀρκάδας ἁπαλή, κατὰ δὲ Βοιωτοὺς ὑψηλή, κατὰ δὲ Μάγνητας φλοιοβαρής, κατὰ δὲ Δρύοπας τραχεῖα, κατὰ δὲ Τυρρηνοὺς ηὐξημένον, κατὰ Καρυστίους δὲ σκληρά*.

βουγάϊος. Dulichiotarum et Samiorum. Schol. in Hom. Il. XIII, 824: *Νίκανδρος δέ φησιν, ὅτι Δουλιχιῶται καὶ Σάμιοι τοὺς ἐσθίοντας τὸ γάλα, μηδὲν δὲ ἰσχύοντας βουγαΐους καλοῦσιν*. Eustath. 962, 11.

βροτός. Thessalorum: *Θεσσαλῶν· βροτός· ἄνθρωπος*. Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095. Quocum conferas Aeolum glossam ab Hesychio servatam: *μορτοβάτιν· ἀνθρωποβάτιν ναῦν*.

βυσσός (Il. XXIV, 80; *βυσσοδομεύων*). Ionum (?) Schol. in Arist. Ran. 138: *Ἴωνες δὲ τὸν βυθὸν βυσσόν φασιν*. Non sine dubitatione noto, cum incertum sit, quo sensu *Ἴωνες* accipiendum sit. Atque similis est ratio glossae *βένθος* in Schol. ad Opp. Hal. I, 11: *βένθεα· βάθη τῆς θαλάττης, βάθη Ἰωνικόν· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πάθος πένθος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ βάθος βένθος*.

βῶν (scutum). Argivorum. *βῶν* quidem Dores pro *βοῦν* dixisse notissimum est (Et. Mg. s. v. *ναιετάωσι*), sed scutum eo nomine appellasse soli Argivi traduntur a Suida: s. v. *βῶν· ἀσπίδα. Ἀργεῖοι, ἀντὶ τοῦ βοῦν ἤ τοι βύρσαν*. Jam Küsterus videre iubet Schol. Hom. Il. XII, 105 et 137. Bernhardy addit Schol. in Il. VII, 238 et Regul. Prosod. ap. Herm. 127. Cf. Suid. s. v. *βῶς· βύρσα, ἀσπίς*.

Γ.

Γαλαθηνός (Herod. Comici poetae apud Athenaeum). Halicarnassensium. In tit. Halicarnassensi de Diana Pergaea colenda (C. I. 2656, l. 31 sq.): *ἐπὶ μὲν τῷ τελεί[φ] ὀβολοὺς δύο, ἐπὶ δὲ γαλαθεινῷ ὀβολόν*.

γάνυμαι, γανάω. Cypriorum. Et. Gud. p. 121 s. v. *γεγανωμένος, . . . καὶ γάνος, ὕδωρ, χάρμα, φῶς, λίπος, αὐγή, λευκότης, λαμπηδών, ὑπὸ δὲ Κυπρίων παράδεισος*.

γέντο. Cypriorum. Hesych: *γέννου· Κύπριοι καὶ λάβε καὶ κάθιζε* (*γένου*?) et *ὕγγεμος· συλλαβή. Σαλαμίνιοι. ὑν* enim est pro *σύν* (cf. *ὑνευξάμενος* in tit. Curii in Cypriorum urbe reperto ed. M. Schmidt in Ber. d. Berl. Acad. 1874 p. 614) et *γεμος* eandem quam *γέντο* radicem praesentat, ut vocabulum vocabulo optime respondeat. — Quae traduntur in Schol. in Il. XIII, 25: *γέντο· ἔλαβε. Δωρικὸν καὶ Αἰολικόν*, dubito an nihil aliud dicant nisi *συγκοπήν* illam esse Dorum et Aeolum.

γλῆνος. Eleorum. Schol. in Il. XXIV, 192: *ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει: γλήνεα· χρήματα κατ' Ἠλείους*.

γόος (Tragg.). Aeolum et ex iis Cypriorum. *Αἰολέων. γόος· κλαυθμός*. Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095. Hesych: *γοδᾶν* (M. Schmidt. recte *γοάαν*) *· κλαίειν· Κύπριοι*.

γουνός. Lacedaemoniorum. Hesych: *γῶνορ· γωνία. Λάκωνες*.

γύη. Heracleensium. Tab. Heracl. II, 12 sqq. *καὶ ἐγένοντο ἀπὸ τῶ ἀντόμω ποτὶ τὰν βουβῆτιν τὰν διὰ τῶν γυᾶν ἐκ πόλιος ῥέωσαν ἑπτὰ γύαι, ἀπὸ δὲ τᾶς βουβήτιος ἐπὶ τὰν τριακοντάπεδον τρεῖς καὶ δέκα γύαι;* Cf. l. 16: *τριήμιγύων* l. 17 *τριήμίγυα* l. 19 *τρίγυα* etc.

γωρυτός. (Od. XXI, 54) Cretensium, Pariorum (?): *Κρητῶν. γωρυτός* (cod. *γουυτος* corr. Döderlein Hom. Gloss. I. p. 48). *θήκη, φαρέτρα.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096. — Nomen proprium *Γωρυτός* est in Paro insula: C. I. 2378. I. 3. Suid. *γωρυτός· θήκη τόξων,* qui affert locum ex Joseph. Bell. Jud. III. 5, 5 desumptum.

Δ.

Δαΐζω. Boeotorum. In titulo Sipheorum Aegosthenis reperto (Forchhammer Halcyon. Boeckh. Monatsber. d. Berl. Acad. 1857, p. 483. Le Bas Voy. arch. II. Sect. I, nr. 1—3) I. 11: *δεδόχθη τοῖ δάμοι, ὁπόττοι κα παργινύωνθη Σιφειῶν ἐν τὰς κοινὰς θυσίας, ἃς δαΐζοι ἁ πό[λ]ις, ὑπαρχέμεν αὐτοῖς καθάπερ κὴ τοῖς πολίτης.*

δαίω (incendo). Byzantiorum et Argivorum. In psephismate Byzantiorum apud Demosth. XVIII, 90: *χώραν δαίοντος καὶ δενδροκοπέοντος.* Hesych *δαιέλιξι· τοῖς πεπυρακτωμένοις ξύλοις κατὰ τὸ ἀρχαῖον μετὰ προσβολῆς πυρσῶν παρὰ Ἀργείοις.*

δάπεδον (Xenoph.). Troezeniorum. *τοῦ δαπέδου* legitur in tit. Troezenio (Rang. 785. Rh. Mus. 1857 p. 321. Le Bas Voy. arch. II. Sect. III. nr. 157a).

δάπτω (*δαρδάπτω*). Acarnanum. Schol. in Il. XIII, 831: *δάψει* (cod. falso *λάψει*). *Ἀκαρνᾶνες· ῥήξει.*

δατέομαι (Herod.). Heracleensium, Dreriorum. Tab. Heracl. II. l. 27/8: *ταύταν τὰν γᾶν κατεδασσάμεθα* l. 53—4: *ταύτᾳ τᾷ μερίδ[ι] ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν πράταν διαστολάν.* Eadem vox *ποτεδασσάμεθα* recurrit l. 60, 68, 76—7, 83, 90, 96, 102—3, 108—9. — In tit. Drerio l. 123 sq. legitur: *ὅ, τι δὲ καὶ πραξόντι, ταῖς ἑταιρείαισιν δασσάσθωσαν ταῖς ἐμ πόλει κτλ.* et l. 134 sq.

δέμας. Aetolorum, Cretensium. *Αἰτωλῶν. δέμας· σῶμα.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095. — Recte videtur M. Schmidt. emendasse Hesych. gl. *ἀδεμάν· ὅταν. Κρῆτες* mutans in *ἃ δέμας· ὦ τάν. Κρῆτες.*

δενδίλλω. Ionum. Schol. in Hom. Il. IX, 179: *δενδίλλων· περιβλέπων· Ἰωνικὴ ἡ λέξις, δηλοῦσα τὸ περιβλέπεσθαι καὶ δινεῖν τοὺς ἴλλους ὧδε καὶ ἐκεῖ, ἐξ ὧν ἰλλοὶ οἱ στραβοί.*

δέπας. Cypriorum. *Κυπρίων. δέπας· ποτήριον.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

δέρκομαι. Clitoriorum. *Κλειτορίων. δέδορκεν; ὁρᾷ.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096.

δέρτρον. Dorum. Schol. in Od. XI, 579: *Δωριεῖς δὲ τὴν ὑπὸ τὴν δορὰν σάρκα δέρτρον καλοῦσιν, οὐ πᾶν δὲ τὸ ἐκδεδαρμένον μέρος τοῦ σώματος, ἀλλὰ τὸ περιανειληφὸς καὶ περικαλύπτον τὴν κοιλίαν, ὃ δὴ καὶ ἀνασχίσαντες ἐξαιροῦσι τὰ ἐντός.*

(*δεῦκος*) *ἀδευκής* (Od. IV, 489; VI, 273; X, 245). Aetolorum. Schol. in Nicandr. Theriaca 625: *Πολυδευκέος δὲ τοῦ γλυκέος, τοῦ ἡδυτάτου· δεῦκος γὰρ τὸ γλυκὺ παρ' Αἰτωλοῖς, ὅθεν ἀδευκής· ὁ πικρός.* Cf. Schol. in Nicandr. Alexipharm. 325: *ἐνὶ δεύκεϊ Βάκχου.*

δευώ. Lesbiorum. Tit. Mytilen. (C. I. 2166, 33): *αἰ δέ κέ τι ἐνδεύῃ.* (C. I. 2189 l. 5—6): *ἐν καιροῖς ἐπιμελήϊας δευομένοις.* Denique in tit. Eresio (Conze Reise nach Lesbos etc. p. 35 sq. Sauppe. Ind. lect.-Gött. 1870 p. 9) l. 19: *τίνα τρό[πο]ν δεύει αὖτον ἀποθάνην,* et ibd. IV, 25 sq.

δήν. Eleorum. Heych.: *δάν· μακρῶς· ἢ πολὺν χρόνον. Ἠλεῖοι.*

δήνεα. Thessalorum. Schol. ad Opp. Hal. 1, 7: *δήνεα τὰ βουλεύματα, μήδεά τινα ὄντα καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς ν* (falso cod. *δ*) *καὶ ἐνυπερθέσει τοῦ ν· δήνεα Θεσσαλικόν, ὡς Ἀπολλώνιος.*

δηρίεσθαι, δηριάασθαι. Lacedaemoniorum. Hesych.: *δειριᾶν· λοιδορεῖσθαι. Λάκωνες.* Dubium tamen est et propter *ει* pro *η* positum et propter *αν* terminationem pro *ην* usurpatam.

δίω. Magnetum. Schol. in Il. XVI, 246: *δίηται· διώξῃ κατὰ Μάγνητας.*

δνοφερός (Il. IX, 15. XVI, 4). Aeolum et Dorum (?). Hesych. *δνοφερόν· σκοτεινόν, μέλαν, ἀπὸ τοῦ δνόφου. λέγεται γὰρ τοῖς Αἰολεῦσι δνόφος ἀπὸ τοῦ δονεῖσθαι τὰ νέφη.* Hippocr. I. p. 608. (Videtur esse *δνόφος* forma Aeolica vocabuli *νέφος*). — Schol. in Aesch. Prom. l. 568: *οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν δῆν καὶ δᾶν φασιν, καὶ τὸν γνόφον δνόφον.*

δουπεῖν. Cypriorum. *Κυπρίων. δούπησεν· ἀπέθανεν.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

δρίος. Boeotorum. In tit. Ascraeo (C. I. III. nr. 5430): *θεμ(έλιον) ἐν δρίει Κακκαρικοῖς.*

δῶμα et *δῶ* (Tragg. *δωμάτιον* Att.). Aeolum. *Αἰολέων. δῶμα· οἶκος.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095. Eust. p. 187, 29: *Αἰολέων.. καὶ αἱ ἀποκοπαὶ δὲ τοῦ δῶμα δῶ καὶ ῥάδιον ῥᾶ* (vel *βρᾶ*) *καὶ κρῖμνον κρῖ.*

E.

Ἐγχεσίμωρος (?). Cypriorum. Schol. in Il. XIV, 479: *ἰόμωροι· ἰοῖς μοῖραν διδόντες, ἢ περὶ αὐτοὺς κακοπαθοῦντες, ἢ ἰοὺς ὀξεῖς ἔχοντες· μωρὸν γὰρ τὸ ὀξὺ Κύπριοι, ὅθεν καὶ ὑλακόμωροι.* Hesych. s. v. Falsa autem tradunt *μόρον· τὸ ὀξὺ παρὰ Κυπρίοις* Eustath. 998, 44. 1749, 34. Schol. in loc. l. ap. Bekk. p. 406.

ἐέργω (arceo). Heracleensium, Cypriorum Lesbiorum. Tab. Heracl. I, 131: *οὐδὲ ἐφερξόντι τὸ ὕδωρ οὐδὲ ἀφερξόντι.* ibd. 133: *συνέρξόντι.* — In tab. aerea Idalii reperta l. 1. *Ὅτε τὰμ πτόλιν Ἠδάλιον κατεϝόρκων Μᾶδοι κὰς Κετιῆϝες κτλ.* — In tit. Eresio (Conze Reise nach Lesb. Sauppe Ind. lect. Gött. 1870). I. l. 9 sq.: *ταὶς δὲ γυνα[ῖ]κας καὶ ταὶς θυγατέρας συ[λλ]άβων καὶ ἔρξα[ις] ἐν τᾶ ἀκροπόλι.* ibd. IV. 3: [*ἔ*]*ρξε.*

ἕζω. Cypriorum. *Κυπρίων. ἕζε· κάθισον.* Exc. e cod. Urbin 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095. Conferas Hesychii glossam *καθέσσαν* (cod. *κάθεσαν*) *· κατέθηκαν,* Aeolica fortasse vocabuli formatione. (Potest tamen esse *κά-θεσαν* pro *κατέθεσαν,* ut in *κά-θετο· κατέθετο.* cf. Aeolicam Pindari formam *κάπετον* Ol. VIII, 38).

ἔθειρα. Boeotorum aut Cretensium. Ex alterautra enim harum dialectorum provenit gl. Hesychii *ἡ ᾿θίρη· αἱ τρίχες.*

εἴβω. Ex dialecto quadam, Boeotica scilicet vel Cretica, fluxit Hesychii gl. *ἴβων· εὐφημῶν, στάζων.*

εἶδαρ. Hoc quoque aut Boeotorum aut Cretensium est, cum Hesych. tradat: *ἴδαρ· βρῶμα.*

εἰλαπίνη. Aeolum. Choerob. in Cramer. Anecd. Oxon. IV. p. 208: *εἰλαπίνη· σημαίνει δὲ τὴν εὐωχίαν διὰ τῆς ει διφθόγγου τὸ πρῶτον· ἐλλαπίναν* (cod. falso *ἐλαπίναν*) *γάρ φασιν οἱ Αἰολεῖς*. Et. Gud. p. 165. *Ζεὺς εἰλαπιναστής* a Cypriis colebatur. Athen. IV. 174, a. Eustath. 1413, 23.

εἶλαρ. Aeolum. Hesych. *ἔλαρ* (l. *ἔλλαρ*) · *βοήθεια* Aeolicam vocabuli formam tradit. Eiusdemque glossa *ἶλαρ· ἀσφάλεια, κώλυμα, φυλακή* Boeotorum dialectum resipit.

εἴλω pro ,arceo' (Il. II, 294). Veterum Atticorum, Lacedaemoniorum, Heracleensium, Cretensium, Aeolum, Delphorum. Suid s. v. *εἴλλειν· εἴργειν, κωλύειν. παλαιὰ ἡ λέξις*. Affert Arist. Nub. 759 et Thucyd. II, 76 . . *ἔνθεν καὶ τὸ ἰλλάσιν*. (Il. V, 572. Schol. in Aristot. p. 505). — Hesych. *βήλημα· κώλυμα, φράγμα ἐν ποταμῷ. Λάκωνες*. — Tab. Heracl. I, l. 152: *αἰ δέ χ' ὑπὸ πολέμου ἐγϝηληθίωντι*. — In tit. Gortynio *βουστροφηδόν* scripto l. 13—4: *καταϝελμένων τῶν πολιατᾶν* (i. e. coram populo). — Et. Mg. s. v. *ἀπειλή*, . . *παρὰ τὸ ἀπείλειν, ὅ ἐστιν ἀπείργειν, Αἰολικῶς ἀπέλλειν*. — Denique exstat in tit. Amphictyonum Delphico (C. I. 1688) l. 20. *εἰλέσ[θω τ]οῦ ἱαροῦ* (ubi Boeckhium videas) et l. 48: *εἰλέσθων τοῦ ἱαροῦ*. Buttmann. Lexil. II, p. 141 sqq.

εἶμα (Herod.). Aeolum. Choerob. in Cramer. Anecd. Oxon. IV. p. 209: *εἶμα· σημαίνει δὲ τὸ ἱμάτιον διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἔμμα γάρ φασιν οἱ Αἰολεῖς ἀποβάλλοντες τὸ ι καὶ διπλασιάζοντες τὸ σύμφωνον*. Et. Mg. s. v. Et. Gud. 167. Hesych.: *γέμματα* (sc. *ϝέμματα*) · *ἱμάτια* et *ἔμμα· ἱμάτιον*. — Greg. Cor. de dial. Aeol.: *τὰ ἱμάτια· ἔμματα*.

ἐλεητύς. Aeolum. Schol. ad Od. XIV, 82: *ἐλεητύν· ἔλεον. Αἰολικὴ ἡ διάλεκτος*. Itemque Eustathio teste 1180, 6. *βρωτύς, ἐδητύς, ὀτρυντύς, κτιστύς* Aeolica sunt, ut appareat, omnia nomina in-*τύς* exeuntia Aeolica haberi a grammaticis. Tamen recepi vocabulum, cum recte hac quidem in re iudicasse videantur.

ἑλίκωψ, similia. Schol. ad Od. I, 92 ad v. *ἕλικας*: *ἤτοι ἑλικοειδῆ κέρατα ἔχοντας ἢ μέλανας· ἑλικὸν γὰρ κατὰ διάλεκτον τὸ μέλαν. ὅθεν καὶ ἑλικώπιδα κούρην τὴν μελανόφθαλμον*, si non falsa tradi videntur, at ea tamen, quae ad vocabulorum *ἑλίκωψ* et *ἕλιξ* explicationem nihil faciant.

ἔλπω (Herod.). Cretensium. *Κρητῶν. ἔλπομαι· δοκῶ*. Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III p. 1096.

ἐμπάζομαι. Aeolum. Saepissime cum tradatur *σσ* Aeolice verti in *ζ*, semper fere duo eius mutationis testimonia afferuntur *πέσσω* et *ἐμπάζομαι*, ut haec quidem vere Aeolica fortasse putanda sint.

ἐναίσιμος. Cretensium. In foedere Latiorum et Olontiorum (C. I. 2554). l. 83 sqq., nisi textum plane perverse descriptum esse opinamur, haec leguntur: *εἰ δέ τί κα δόξῃ ταῖς πόλεσι κολεῦσαι* (v. s. *κόλος*), *ἐναίσιμο[ι] ἔσθων ἐπιγράψαι κτλ*: i. e., si tamen civitatibus placuerit haec iura circumscribere, fas esto ea in lapide inscribi.' Eorum enim quae Boeckhius restituit (*ταῖς πόλεσι [βω]λευσα[μ]έναις [χρή σ]ιμον ε[ἶμε]ν ἐπιγράψαι*) qui sensus esse possit me non intellegere confiteor. — *Αἴσιμος* est protocosmi Priansiorum nomen in titulo a Bergmannio edito. l. 5.

ἐνέπω. Acarnanum. *Ἀκαρνάνων. ἐνέπει· λέγει*. Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095. Nihil faciunt Eustath. 1577, 46 et Hesych. s. v.

ἔντεα. Cretensium et Argivorum. *Κρητῶν. ἔντεα· ὅπλα*. Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096. — In titulo Argivo vetustissimo (C. I. 17 = Ross. Inscr. gr. ined. 55.

Franz. Elem. epigr. 28. Le Bas Voy. arch. II. Sect. II nr. 108. K. Keil in Rh. Mus. 1859 p. 513, cuius lectio ceteris longe praestat) legitur . . . . κων ἀνέθηκε [τἄ]ντεα.

ἐπάρξασθαι. Theraeorum. Exstat in tit. Theraeo Rangabé II, 893 (C. I. 2465 f., ubi tamen ἀπάργματα est, Göttling. Bull. d. Inst. arch. 1841 p. 57 Ross. Inscr. I. p. 61) καὶ πυρῶν ἐγ μεδίμνου καὶ κριθᾶν ἐγ δύο μεδίμνων καὶ οἴνου μετρητὰν καὶ ἄλλα ἐπάργματα, ὧν αἱ ὧραι φέρουσιν. Quae vocabuli significatio quantum faveat Nitzschii explicationi, nemo non videt.

ἐπασσύτεροι. Aeolum. Cf. voc. ἄγυρις. Schol. in Il. I, 383: ἐπασσύτεροι. Αἰολικόν ἐστιν. Eustath. 631, 44 et 491, 46.

ἐπήρατος, πολυήρατος. Arcadum, Locrorum, Cyrenaeorum, Lacedaemoniorum, Messeniorum, Sicyoniorum, Teniorum nomina propria: Ἐπήρατος Ἀλκίνου Ἀρκάς (Wescher-Foucart. Inscr. Delph. 4, 22.). — Ἀρίστων Ἐπηράτου Χαλειεύς ibd. 372, 4-5. — Ἐπήρατος Πολυδώρου Cyrenaeus (Smith and Porcher Rec. disc. at Cyrene 7). — Λαχάρη Ἐπηράτου Λακεδαιμόνι(ον) (Le Bas. Voy. arch. II. Sect. IV. Add. nr. 194 d). — Νικήρατος Θέωνος (in tit. Messeniaco Limnis reperto: Ross. Reis. im Pelop. p. 7-8 = Le Bas. Voy. arch. II. Sect. V. 296, l. 3). — . . ων Πολυηράτου Τήνιος (Wescher-Foucart, Inscr. Delph. 5, 21). — Εὔδοξος Ἐπηράτου Σικυώνιος (ibd. 5, 47).

ἐρατεινός. Aeolum, Boeotorum. Choerob. in Cramer. Anecd. Oxon. IV. p. 210: ἐρατεινός. διὰ τῆς ει διφθόγγου. οἱ γὰρ Δωριεῖς (imo Αἰολεῖς dicere voluit) ἐρατεννὸς λέγουσιν, ὥσπερ ποθεινός· ποθεννός. Ibd. p. 232 κελαδεννός pro κελαδεινός et p. 273 φαεννός pro φαεινός et φωτεννός pro φωτεινός Aeolibus tribuitur. — Forma vocabuli Boeotica exstat in Hesychii glossa: ἐρατινόν. ἐπέραστον, ἔνδοξον.

ἐρίγδουπος. Epirotarum. Eustath. 1064, 8: λέγει δὲ ὁ αὐτὸς (Ἡρακλείδης) καὶ ὡς οἱ Ἠπειρῶται προστιθέασι καὶ αὐτοὶ τὸ γ ταῖς λέξεσι (scilicet ὡς οἱ Αἰολεῖς γνοῶ et γνώσκω dicentes), τὸν δοῦπον γδοῦπον λέγοντες, ὅθεν ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, καὶ ἀπὸ τοῦ νέφος καὶ γνόφος.

ἔρνος. Cretensium. A Cretibus usurpatum esse vocabulum constat ex Hesych. glossa: Ἐπιρνύτιος. Ζεὺς ἐν Κρήτῃ a nomine ἴρνυς (pro ἔρνος) derivata, quod Aeolicam indolem prae se fert ut altera illa Cretensium glossa ἄγδυς· ἄγγος.

ἔρος. Aeolum. Schol. in Hom. Il. I, 469 in Cramer. Anecd. Paris. III. p. 141: ἔρον δὲ τὸν ἔρωτα οἱ Αἰολεῖς λέγουσιν. Matrang. Anecd. ad loc. Et. Mg. s. v. ἔρος. Eustath. 136, 33. 988, 6. Schol. in Hesiod. Theog. 120.

ἕρπω = ire. (Il. XVII, 447: ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει). Delphorum, Cypriorum, Cretensium, Messeniorum. In tit. Delphico (Wescher-Foucart. Inscr. Delph. 115, 8): οἰκεούσας, εἶ κα θέλωντι καὶ ἑρπούσας, οἷς κα θέλωντι (pro usitata formula: ἀποτρεχούσας, οἷς κα θέλωντι). — Eandem vocabuli vim viguisse apud Cyprios ex Hesychii glossa apparet: ἐς πόθ' ἕρπες· πόθεν ἥκεις; Πάφιοι. — In Creticis titulis inveniuntur: C. I. 2554, 52: αἰ δὲ πλέονες ἕρποιεν Λατίοι κόσμοι κτλ. — 2554, 194: ἐφέρπῃ. 2554, 77. 2566, 38: ἑρπόντων. 2556, 33, 35: ἑρπέτω. 2556, 55: ἑρπόντας. — In titulo denique Andaniae reperto l. 35: μηδὲ παρερπέτω μηθεὶς ἀμύητος εἰς τὸν τόπον.

ἐρύω (σώζω). Boeotorum, Lesbiorum. In tit. Boeotico (ed. Bursian. Bull. d. Inst. arch. XXVI. 1854 p. 34) legitur [Ἐρ]υ[σ]ίλαος Μεννίδαο. — Atque Εἰρυσίλαος saepius nominatur in titulo Lesbiaco Eresi reperto (Sauppe Ind. lect. Gött. 1870). Quae forma optime congruit cum illa Ὠνασίπμος, quae exstat in inscriptione metrica Cypria (Ahrens 21, M. Schmidt. in tabula).

ἐρωεῖν. Cypriorum. Hesych.: *ἐρούα· πορεύου, ἀναπαύου. Κύπριοι.* (Il. II, 179. XXII, 185).

ἐσθλός (Xenoph., posteriorum temporum scriptores). Clitoriorum, Aeolum. *Κλειτορίων. ἐσθλόν· ἀγαθόν.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096. — Forma *ἐσλός* saepius Aeolica esse dicitur.

ἔταρος. Aeolum. Greg. Cor. de dial. Aeol. *αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι οὐ μόνον τῶν Ἀττικῶν καὶ Δωριέων, ἀλλὰ καὶ τούτων εἰσίν, ἑτάρων γὰρ λέγουσιν.*

ἔτης. Eleorum, Argivorum. In tit. antiquissimo C. I. 11: *αἴτε ϝέτας αἴτε τελέστα αἴτε δᾶμος.* Hesych. s. vv. *ἔται, ξυνέται, ὦ ἔτα.* Aeschyl. Suppl. 250 frg. 312. — In Argivorum et Athenaeorum foedere (Thuc. V, 79): *τοῖς δὲ ἔταις κattὰ πάτρια δικάζεσθαι.*

εὔληρα. Dorum, Ionum. Lex. Seg. in Bekk. Anecd. p. 464: *αὔληρον. ἱμὰς ἢ σχοινίον, ὅπερ Ἴωνες εὔληρον.* — Doribus tribuit Et. Mg. *αὔληρον.* — *αὔληρα* exstat apud Epicharm. — Hesych. s. v.

εὐρυόδεια. Locrorum. Hesych.: *εὐρυόδεια· μεγαλάμφοδος. καὶ ἡ Δημήτηρ οὕτως ἐν Σκαρφ(ε)ίᾳ.*

εὐχωλή. Cypriorum. In tit. bilingui Idalii reperto (Schmidt., Deecke-Siegismund, Ahrens 2, I. 3): *ἀφ' οἷ ϝοι τᾶς εὐχωλᾶς [αἴων τέλος ἐ]πέδυκε.* Atque in alio Cyprio titulo (Schm. 5., D.-S. 7. Ahr. 10): *τῷ θεῷ τῷ Ὑλάται Ὀνασίϝοικος ὁ Στασιϝοίκων κατέστασε εὐχωλᾶ* (Dativus).

Z.

Ζα- = *δια-*. Aeolum. Et. Mg. s. v. *δάπτω. Αἰολεῖς γὰρ τὸ δια ζα φασίν. καὶ τὸν διάπλουτον ζάπλουτον.* Eadem traduntur s v. *ζάκορος.* Et. Gud. p. 228. Cramer. Anecd. Oxon. II. p. 325. — De adiectivo *ζαής* praeterea videndae sunt glossae Hesychii. *ζάει· βινεῖ. καὶ πνεῖ Κύπριοι* et *ζαέντες. πνέοντες* a verbo *ζάημι.*

H.

Ἠβαιός. Cypriorum: *Κυπρίων. ἠβαιόν· ὀλίγον.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

ἡγήτωρ. Cypriorum, Aeolum Asianorum. Hesych.: *ἀγήτωρ· ὁ τῶν Ἀφροδίτης θυηλῶν ἡγούμενος ἱερεὺς ἐν Κύπρῳ. καὶ ἡ ἑορτὴ Ἀγητόρεια.* — In tit. Olympico nuper reperto.: Arch. Ztg. VIII, 4. p. 184. l. 4—5. *ἐπεὶ Δαμοκράτηρ Ἀγήτορορ Τενέδιορ πεπολιτευκὼρ πὰρ ἄμε κτλ.*

ἦδος. Aeolum, Aeginetarum. Eustath. 235, 6: *ὥσπερ δὲ ἡδονὴ ἦδος Αἰολικῶς, οὕτω καὶ μηχανὴ μῆχος.* — Schol. in Plat. Phaedr. 65 B.: *ἦ δ' ὅς. ἐὰν δὲ ἦ ἓν μέρος λόγου* (*ἦδος* videlicet), *ἔσται φίλος, ὡς Ἀθηναῖοι, ἢ ὄφελος, ὡς Αἰγινῆται, ἢ ὄξος, ὡς Χαλκιδεῖς.* Cf. Hesych. s. v.

ἦμαρ. Naupactiorum. In tit. Naupactio (Le Bas Voy. arch. III. Sect. III. nr. 1022): *αὐτοὺς* (sc. *προξένους*) *εἶμεν καὶ ἐγγό[νου]ς ἄματα πάντα.*

ἠπύω (*βριήπυος*). Arcadum. In tit. Arcad. ed. a Bergk. l. 3: *ἀπυέσθω δὲ ἱ ἀδικήμενος τὸν ἀδικέντα ἰν ἀμέραις τρισί.*

ἦρι. Boeotorum. *Βοιωτῶν. ἦρι· πρωΐ.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

Θ.

Θεοπροπέω. Boeotorum. In tit. Orchomeni reperto (C. I. 1593 = Le Bas Voy. arch. III. Sect. I. nr. 616) l. 17: *[θ]ιοπροπίοντος Οἰνοχίδαο Εὐμενίδαο Ἐρχομενίω.*

θ ή γ ω (Tragg. Xenoph. Luc. *θηγάνη* Alcid.). Arcadum. *Ἀρκάδων. θήγει· ἀκονᾷ.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

θ ή ς (Od. IV, 644). Atticorum, Cypriorum. Atque Atticorum quidem *θῆτες* notissimi sunt (unde *θητεία*). — Sed *Κυπρίων. θής· λάτρις* quoque est in Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

θ ρ ῆ ν υ ς (transtrum). Attici. Schol. ad. Il. XV. 729: *θρῆνον· τὴν τῶν κωπηλατῶν καθέδραν ἢ τοῦ κυβερνήτου. Ἀττικοὶ δὲ θρᾶνον τὸ τοῦ κωπηλάτου φασὶ καὶ θρανίτας αὐτούς.* — *θρῆνυς* tamen Aeolicam praebet terminationem.

θ ρ ό ν α (Il. XXII, 441: *ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν*). Cypriorum, Aetolorum, Thessalorum (hi sensu mutato). Hesych.: *θρόνα. ἄνθη, καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα. Κύπριοι.* Schol. in Theocr. Id. II, 59: *θρόνα Θεσσαλοὶ μὲν τὰ πεποικιλμένα ζῶα, Κύπριοι δὲ τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα, ὥς φησι Κλείταρχος, Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς.* cf. Schol. in Nic. Ther. 493: *θρόνα τὰς ἀντιπαθεῖς βοτάνας λέγει.* ibd. 875. *τὸ δὲ πολύθρονα ἤγουν πολυφάρμακα.* Suid. s. v. *πολύθρονον* c. Hemsterhuisii nota.

θ ύ ν ω. Arcadum. Nam praeclare sane M. Schmidt. emendavit Hesych. gl. *οὗνει. δεῦρο, δράμε. Ἀρκάδες, θύνει* vel *θῦνε* corrigens.

θ ύ ο ν (Od. V, 60): Cypriorum. Hesych.: *θύα. ἀρτύματα. Κύπριοι, ἔνιοι τὰ ἀρώματα.*

I.

Ἶ α. Aeolum. Greg. Cor. de dial. Aeol.: *ἡ μία· ἴα.* cf. Cretensium *ἴττον· ἕν. Κρῆτες* et Paphiorum *ἴγγια· εἷς. Πάφιοι.* Hesych.

ἰ ά λ λ ω. Boeotorum aut Arcadum aut Cypriorum, Locrorum, Dorum. Hesych.: *ἐσιάλλοντι· ἐκτείνουσιν, ἐκπέμπουσιν.* Ipsa forma *ἐς* pro *ἐξ* usurpata probatur aut Boeotorum aut Arcadum aut Cypriorum vocabulum esse. — *Ἰάλλων Πύθωνος Ὀπούντιος.* Le Bas Voy. arch. III. Sect. I. 623. — Dorica forma videtur esse *ἴαλαι· εὑρεῖν, ἐντυχεῖν, πέμψαι.* Hesych.

ἰ δ έ. Cypriorum. Saepe vocabulum recurrit in aereo titulo Idalii reperto. Nam minus recte Ahrens. *ἴ(ν)τε* scribere videtur. Ex quo satis intelligitur, quam nihil sapiat Schol. ad Opp. Hal. I, 12: *τὸ ἠδὲ ἀττικῶς μὲν διὰ τοῦ η, ἰωνικῶς δὲ διὰ τοῦ ι.* Nam in Ionicae dialecti reliquiis nusquam *ἰδέ* obviam fit.

ἴ θ μ α (Il. V, 778. H. hom. in Ap. 114). Aeolum. Forma vocabuli Aeolica servatur apud Hesych.: *ἴχματα. ἴχνια.*

ἴ κ ρ ι α (cancellae). Aeginetarum: *ἴκρια περὶ τὸ ἕδος ἐντελῆ* in tit. Aeginetico (Le Bas Voy. arch. IV. Sect. I. nr. 1684.

ἵ λ η μ ι. Aeolum. Choerob. in Cramer. Anecd. Oxon. IV. p. 224: *εἴλαθι· οἱ Αἰολεῖς γὰρ ἔλλαθι λέγουσιν.* Itemque Aeolibus tribuitur in Et. Gud. p. 566: *ἀλλ' ἰστέον, ὅτι σπανίως τὸ ι ἐκτεταμένον τρέπουσιν εἰς ε, οἷον ἵλαθι ἔλλαθι, χίλιοι χέλλιοι.*

ἰ ό μ ω ρ ο ς. Aeolum. Vd. *ἐγχεσίμωρος.*

ἰ ο υ θ ά ς. Aeolum. Legitur Od. XIV, 50: *ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός.* K. Schenkel (Ztschr. f. östr. Gymn. 1864. p. 340), cui Ameis. assentitur, ab *ἄνθος* derivat, ut sit, lanigera',

cum ι reduplicationis loco positum esse putet. Contra Düntzer. (Kuhn. Ztschr. XIII. p. 20) ab *ἴονθος* deducit, ut de nodosis capricorni cornibus intelligendum sit. Et nonnulli quidem scholiastae ad Theocr. Id. XII, 24 referunt: *ψεύδεα. ἤγουν ψυδράκια, ἅτινα καὶ ἴονθοι καλοῦνται παρὰ Σικελιώταις.* Quae tamen falsa esse apparet. Alius enim interpres et cuius verba copiosiora legamus, haec dicit: *φύσκαι ἐπὶ τῆς ῥινὸς λευκαὶ αἱ λεγόμεναι ἴονθοι ἢ ὄνθιοι, ὡς κατὰ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας γενόμεναι, ἃς ψυδράκια ἐκάλουν καὶ οἱ Σικελιῶται τὸν ταῦτα φύσαντα ψευδηγόρον ἐσημαίνοντο εἶναι. ἴονθος δὲ λέγεται παρὰ τὸ ὄνθος* (haec alii certe tribuenda sunt atque praecedentia, quibus ab *ἄνθος* vocabulum derivatur) *οἱονεὶ μολυσμὸς τῆς ὄψεως.* — Quare priora confusa videntur ex posterioribus, quibus nihil dicitur nisi Siculos vel Siculorum poetas illa mentigine affectos mendaces existimavisse. Cf. Suid. s. v. Poll. IV, 194. Aristot. H. A. V, 31. Hippocr. — Sed si conferas Hesychii glossam: *ἴανθος. ἄνθος, χρῶμά τι πορφυροειδές,* vix dubitaveris, quin *ἴονθος* Aeolica vocalis obtusione ex *ἴανθος* natum sit. Bekk. Anecd. I. p. 44.

ἰός. Cypriorum. *Κυπρίων. ἰός· βέλος.* Exc. e. cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

ἴς. Arcadum. *Ἀρκάδων. ἴς· ἰσχύς.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

K.

Κάλπις (Aristoph.). Thessalorum. *Θεσσαλῶν. κάλπις· ὑδρία.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

κάπετος. Megarensium, Troezeniorum, Thessalorum. — In inscr. Megarica (Le Bas Voy. arch. II. Sect. I. nr. 36) l. 8: *[τᾶς σκ]απέδου,* l. 19: *τᾶν σκ[απέδ]ων,* l. 24. *τᾶς σκαπέδου.* — Tit. Troezenius (Le Bas l. l. II. Sect. III. nr. 157 a = Rangab. 785. = *Ἐφημ. ἀρχ.* 2581 = Rh. Mus. 1857 p. 321 ed. Bursian) praebet l. 47 *σκαπέτου,* l. 40. *σκάπ]ετον,* l. 50 *σκαπέ[του].* — Fluvius denique Thessaliae nominatur in tit. Melitaeensi (Rang. 692. Ussing. 2. Le Bas III. Sect. VI. nr. 1179, l. 11): *Σκαπεταίο[υ].*

κασίγνητος. Lesbiorum et Cypriorum, Ionum (?). In Lesbiorum titulo Deli reperto (Rang. II. 770.) l. 13 legitur: *κασίγν[ητον].* In tit. Eresio (Sauppe Ind. lect. Gött. 2870). I, l. 19. *κασιγνήτων* exstat. — In tit. Idalio (Ahr. 1. Schm. 1. D. — S. 3) l. 2—3: *Ὀνάσιλον τὸν Ὀνασικύπρων τὸν ἰατῆραν κὰς τὸς κασιγνήτος ἰᾶσθαι* et saepius invenitur. Quare Cypriae certe glossae habendae sunt Hesychii: *καίνίτα· ἀδελφή* et *καίνίτας· ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς.* Et. Mg. s. v. *κασίγνητος* (493, 14). Miller. Mel. de litt. gr. p. 178 addit: *καὶ ὀγνητὴ οἱ Ῥόδιοι.* — Quare non ita magnam fidem habendam esse puto Schol. in Il. XV, 545: *κασιγνήτοισι· συγγενέσιν. ἔτι γὰρ παρ' Ἴωσι τοὺς συγγενεῖς κασιγνήτους φασὶ καλεῖσθαι.*

καταλέχομαι. Cypriorum Paphiorum. Hoc ad verbum referendas esse formas *κατελέξατο, κατέλεκτο, ἔλεξα,* alia id genus primus Buttmannus intellexit. Quam sententiam Th. Bergkius (de tit. Arcad. p. IX. ann.) confirmavit, cum compararet Hesych. gl. *καλέχες. κατέκεισο. Πάφιοι,* ubi tamen Meinekium secutus *καλέχεσο* vel *καλέχεο* praefert.

κάφος (*κεκαφηώς*). Suid. s. v. *κάφος· τὸ πνεῦμα, κατὰ διάλεκτον, καὶ Ὅμηρος· κακῶς κεκαφηότα θυμόν* (Il. V, 698). Cf. Il. XXII, 467: *ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.* Eustath. 499, 41 explicat *ἀπέπνευσεν* et 541, 46 *κάπω· τὸ πνέω κατὰ γλῶσσαν καὶ κάπος τὸ πνεῦμα.*

κε. Dorum et Aeolum. In omnibus fere Doricarum et Aeolicarum gentium documentis *κα* vel *κάν* (Bergk. de tit. Arcad. p. XVI.) reperitur. Et *κάν* et *ἄν* usurpantur aeque atque in epica dialecto in Arcadum illo titulo a Bergkio edito.

κέλομαι. Delphorum, Cretum. Superstes vocabulum fuit in Aeolica Delphorum dialecto (Wescher-Foucart. Inscr. Delph. 187, 14): *ποιοῦσα ὅ κα κέληται Πάσιχον.* — Greg. Cor.: *Κρῆτες. τὸ κελεύει· κέλεται.* — Quae traduntur Schol. ad Il. I, 386 . . *καὶ ὁ παρατατικὸς ἐκελόμην καὶ Ἰωνικῶς καὶ ποιητικῶς κελόμην.* (Cod. falso *κελοίμην*), ad aphaeresin augmenti referenda sunt.

κέραμος (*δεσμωτήριον* Il. V, 387). Cypriorum. Lex. Seg. in Bekk. Anecd. I. p. 202: *ἀναγκαῖον· δεσμωτήριόν ἐστι παρὰ Βοιωτοῖς οὕτω καλούμενον, ὡς καὶ παρὰ Κυπρίοις ὁ κέραμος.* Et. Mg. s. v. *ἀνάκαιον.* Eustath. p. 560, 2. Schol. ad Il. V, 387. Theon. Prog. c. 13. Male Cyrillus et Et. Gud. p. 315.

κῆρ. Acarnanum. *Ἀκαρνάνων. κῆρ· ψυχή.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

κιθαριστίς. Aeolum (?). Schol. in Il. II, 600. *κιθαριστύν. ὁ σχηματισμὸς τῆς λέξεως Αἰολικός, ὁμοίως τῷ ὀρχηστύν.* cf. *ἐλεητύς.*

κίρκος. Thessalorum. *Θεσσαλῶν. κίρκος· ἱέραξ.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

κληΐς (transtrum, velut Il. XVI, 170. Od. XII, 215). Aeolum. Hesych.: *κλᾶδες* (vel *κλάϊδες*). *ζυγά. Αἰολεῖς.*

κνίση (raro apud posteriores pedestris sermonis scriptores). Hermioneorum. *Ἑρμιονέων. κνίσα· ἐπίπλους.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

κνυζόω (et *κνυζηθμός* Od. XIII, 401; XVI, 163). Dorum. Et. Mg. s. v. *κνυζηθμός . . . εἴρηται δὲ κνυζοῦν τὸ ξύειν παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ τὸ ἀχρειοῦν.* Et. Orion. s. v. Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 222.

κοίρανος. Boeotorum: *Βοιωτῶν. κοίρανος· βασιλεύς.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

κόλος (Il. XVI, 117). Cretensium. *κολεῦσαι* verbum exstare videtur in foedere Latiorum et Olontiorum (C. I. 2554, 33 sq.). Vd. *ἐναίσιμος.*

κολώνη. Thessalorum, Eleorum, Cretensium, Messeniorum. — In tit. Melitaeensi (Le Bas Voy. arch. III. Sect. VI. nr. 1179 l. 5—6): *ἐν τὰν κολώναν καὶ ἀπὸ τᾶς κολώνας κτλ.* — Hesych: *κολωνία* (melius fortasse *κολώνα*) · *τάφος. Ἠλεῖοι.* — In foedere Latiorum et Olontiorum (C. I. 2554, 131) pro eo, quod est in titulo *ΚΟΛΟΝΑ* Boeckhius legit *κόλ[ω]ν[ον]*. Equidem tamen praetulerim *κολ[ώ]να[ν]*, — Denique in titulo Messenio (Leake Trav. in Morea nr. 46. K. Keil. Anal. epigr. p. 98. Le Bas Voy. arch. II. Sect. V. nr. 317, a) legitur: *ἀπὸ τοῦ κολωνοῦ.*

κολωᾶν (Il. II, 212). Thessalorum aut Cypriorum. Hesych: *κολουᾶν· θορυβεῖν* ex Cypriorum aut Thessalorum dialecto desumptum est.

κοῦρος. Ionum, Dorum (Cretensium, Lacedaemoniorum), Aeolum (Achaeorum): *Ἰώνων. κοῦρος· παῖς.* Exc. e cod. Urbin 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096. Eustath. 23, 27: *κοῦρος ὁ νέος Ἰωνικῶς,* — Eustath. 1535, 49. *καὶ κῶρος Αἰολικῶς* (cf. tit. Cyprium metricum: [*Ἄδε ϝάνασσα*] *Κίπρω κώρα Διϝός ἠμ' . .*) *ἅμα καὶ Δωρικῶς, ὁ νέος.* — Phot. Lex. *κωραλίσκον· τὸ μειράκιον. Κρῆτες.* —

Schol. in Il. XIII, 95: *οἱ δὲ Λάκωνες τὸ κοῦροι ἀντὶ τοῦ εὐγενεῖς* (Archyt. ap. Stob. Flor. 43, 134). — Eustath. 23, 27. *οἱ Ἀχαιοὶ τοὺς ἐφήβους κούρους καλοῦσιν.*

κρᾶτα. Thessalorum. *Θεσσαλῶν. κρᾶτα· κεφαλήν.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

κρῖ. Aeolum. *κρῖ* enim pro *κρῖμνον* (vel *κριθή*) Aeolum esse tradit Eustath. p. 187, 29. Cf. *δῶμα* et *δῶ.*

κτύπος (raro in pedestri sermone). Argivorum: *Ἀργείων. κτύπος· ψόφος.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

Λ.

Λᾶας. Cretensium. *Κρητῶν. λᾶς· λίθος.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096. In titulo Gortynio *βουστροφηδόν* exarato l. 11 sqq: *αἰ δ[ὲ μὴ] ὁ ἀνφανάμενος ἀποϝείπαθθο κατ' ἀγοραν ἀπὸ τῶ λᾶ[ος, τόκ' ἀ]γορεύοντι καταϝελμένων τῶν πολιατᾶν ἀνθέμε[ν αὐτῷ σ]τατῆρανς κτλ,* ut legit Voretzschius. Savelsbergius minus probabiliter *ἀφ' ὅτω λα[ϝα]γορεύοντι κτλ.* Cf. Schol. in Il. I, 10 in Cramer. Anecd. Paris III. p. 117. *λαοί· ὄχλοι. λᾶες δὲ κατὰ διάλεκτον οἱ λίθοι λέγονται.*

λάζω. Achaeorum. *Ἀχαιῶν. λάζω· λαμβάνω.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

λαῖφος (Od. XIII, 399). Boeotorum vel Cretensium. Dialecti enim aut Boeotorum aut Cretensium est Hesychii glossa: *λαίφια· ῥάκη.*

λέκτρον. (Pind. Tragg.). Arcadum. *Ἀρκάδων. λέκτρον· κλίνη.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

λεύσσω. (Tragg.). Clitoriorum. *Κλειτορίων. λεύσει* (l. *λεύσσει*, cum *λεύσει* futurum sit). *ὁρᾷ.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096.

λίσσομαι (Xen. Plat.). Dreriorum. Hesych. *λίσσους· δεομένους καὶ τοὺς ἡσυχῇ φαλακρούς.* Priorem vocabuli explicationem, quae ad verbi *λίσσομαι* significationem proxime accedit, Creticam esse constat ex tit. Drerio l. 115 sq.: *αἰ δὲ λίσσος εἴη, ἀγγραψάντων ἐς Δελφίνιον*: ‚Sin autem non solvendo erit, deferunto nomen ad Delphinium'.

λισσός = glaber. Cretensium. Eustath. 1468, 38. *λισσὴ δὲ πέτρη ἢ ἡ λεία ἢ ὀνοματικῶς οὕτω λεγομένη κατά τι κύριον ὄνομα, παρά γε τοῖς Κρησὶ βλισσὴ σὺν τῷ β κατὰ τοὺς παλαιούς. ἔστι δὲ ἀκρωτήριον τῆς Γορτυνίας* (Od. III, 294). *Κράτης δέ φασι σὺν τῷ ν γράφει βλισσήν.* Cf. Hesych: *λισπέτριον· λίθος λεῖος.*

λυκάβας. Arcadum. *Ἀρκάδων. λυκάβας· ἐνιαυτός.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

M.

Μαῖα = matercula, avia. Dorum. Jambl. Vit. Pyth. 56: *τὴν δὲ παῖδα ἐκ παίδων ἐπιδοῦσαν κατὰ τὴν Δωρικὴν διάλεκτον μαῖαν.*

μαλερός. Aeolum. Aeolica enim vocabuli forma invenitur in Hesych gl.: *μελερόν· μαραντικόν, καυστικόν.*

μάργος (Plat. et posterioris temporis scriptt.). Aeolum. Exstat forma Aeolica ap. Hesych: *μέργιζε. ἀθρόως ἔσθιε.* cf. gl. *μοργίας* et *μόργος.*

μάρναμαι. Aeolum (?), Dorum (?), Corcyraeorum. Quae invenitur gl. apud Hesychium: *μοῤνάμενος· μαχόμενος*, a M. Schmidtio tribuitur Aeolibus. Potest tamen esse Cretensium vel alius Doricae gentis. — Corcyraeorum quoque dialecti vocem propriam fuisse probatur titulo epitaphio Arniadac: *χαροπὸς τόνδ' ὤλεσεν Ἄρης βαρνάμενον παρὰ ναυσὶν ἐπ' Ἀράθθοιο ῥοαῖσι.*

μάρπτω. Cypriorum. *Κυπρίων. ἔμαρψεν· ἔλαβεν.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095. Accedunt Aeolicae Hesychii glossae: *καμμάρψαι· καταλαβεῖν* et *κάμμαρψις· μέτρον σιτικόν, τὸ ἡμιμέδιμνον. Αἰολεῖς.*

μάσταξ (locusta). Ambraciotarum. Il. IX. 324 legitur: *ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν μάστακ' ἐπεί κε λάβῃσιν.* In hunc locum cum cadere non possit oris significatio, quam alias (Od. IV, 287; XXIII, 76) reperimus, dubito an rectius hoc loco vocabulum explicandum sit ex Ambraciotarum dialecto, qui pro *ἀκρίς* eo utebantur teste Clitarcho. Et. Mg. s. v. *βροῦχος· εἶδος ἀκρίδος. παρὰ τὸ βρύκειν· τὸ ἐσθίειν, βρύκος, καὶ βροῦχος· κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ μάσταξ καλεῖται παρὰ τὸ μασᾶσθαι. Νίκανδρος* (Ther. 802, qui ex Aetolorum dialecto hoc quoque desumpsisse videtur) *· μάστακι σιτοβόρῳ ἐναλίγκιος. Κλείταρχος δέ φησιν, ὅτι κατὰ Ἀμβρακιώτας μάσταξ καλεῖται ἡ ἀκρίς.* — Aeolicam formam vocabuli servavit Hesychius. *μέστακα· τὴν μεμασημένην τροφήν.*

μάστις (Od. XV, 182: *ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλε*). Aeolum. Hesych. *μάστιν· τὴν μάστιγα. Αἰολικῶς.* Vide ne in *μάστις* lateat Cypriorum illa litera, in quam terminantur *ϝάνασς* et *χάρυσς.*

μάψ. Aeolum. Eustath. 187, 28. *Αἰολέων δὲ ἡ τοῦ μάψ βραχυλογία ἐκ τοῦ μάτην.* Cf. *ἄψ.*

μάω (*μέμασαν, μάσασθαι, μαίομαι*). Dorum, Aeolum. Phot. Bibl. 351 a, 2. *τὸ γὰρ ζητεῖν Δωριεῖς λέγουσι μῶ καὶ μῶται τὸ τρίτον πρόσωπον παρ' Ἐπιχάρμῳ καὶ μῶνται παρ' Εὐφορίωνι καὶ μώμεναι ἡ μετοχὴ παρὰ Σοφοκλεῖ.* Schol. in Arist. Vesp. 1234. *παρὰ τὸ Ἀλκαίου· ὤνηρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος κτλ. ἀντὶ τοῦ· ζητῶν μέγα κράτος. οὕτω δὲ Αἰολεῖς.* Cf. Rhodiorum et Cretensium magistratus *μάστροι*, Lacedaemoniorum *δαμοσιομάστης.*

μεγαίρω. Cypriorum Salaminiorum, Delphorum. Eustath. 946, 44. *Σαλαμινίων δέ φασι λέξις ἐστὶ τὸ μεγαίρειν.* Schol. in Il. XIII, 563: *μεγαίρειν δὲ τὸ φθονεῖν Σαλαμίνιοι λέγουσιν.* — *Εὐάγγελος Μεγάρτα* Delphus nominatur ap. Wescher-Foucart. Inscr. Delph. 376, 16.

μέθυ. Boeotorum. *Βοιωτῶν. μέθον· οἶνος.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096.

μείλιχος. Aeolum, Cretensium. Pro *μείλιχος μέλλιχος* dicere Aeoles grammatici saepius tradunt (ut Cramer. Anecd. Oxon. II, 315). — Hesych.: *ἀμήλι(χον)· ἀκολάκευτον. Κρῆτες.* — *Ζεὺς Μειλίχιος* compluribus locis colebatur. — *Ἀριστομένει Μειλίχου Ὠρωπίῳ* est C. I. 1542, 4.

μέλαθρον. Siculorum, Aeolum. *Σικελῶν. μέλαθρον· οἰκία.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096. — Et. Mg. s. v. *χμέλεθρα . . . λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανός, τὸν Πάμφιλον ἀναγαγεῖν ἐν ταῖς γλώσσαις τὸ χμέλεθρα. σημαίνει δὲ τὰς δοκούς.* In quo et propter duplicem consonam et propter *α* vocalis in *ε* mutationem Aeolicam formam servari apparet.

μέσφα. Aeolum. Schol. in Oppian. Halieut. I, 754. *μέσφα· ἄχρις οὗ, μέχρις ἄν, ἕως οὗ, ἕως ὅτου, μέχρις ὅτου, ἕως ἄν· Αἰολικόν.*

μῆλα. Boeotorum, Aeolum, Argivorum, Ionum. Hesych.: *μηλάταν· τὸν ποιμένα. Βοιωτοί* (quocum conferas nostrum vocabulum, Schäfer'). Atque saepissime in titulis Boeoticis nomina propria ab hoc vocabulo derivata obviam fiunt, ut *Τιμόμειλος, Φιλόμειλος*, alia. — Tzetz. in Hesiod. Opp.

et D. 162: *μῆλον δὲ λέγεται τὸ πρόβατον Αἰολικῶς.* — *Ἀργείων. μῆλα· πρόβατα.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095. — Et. Gud. p. 391: *μῆλα γὰρ παρὰ τῶν Ἰώνων τὰ πρόβατα λέγονται.*

μήτρως. Ionum. Eustath. 971, 26: *καὶ ὅτι ὁ πάτρως καὶ ὁ μήτρως Ἰακὰ μᾶλλον, οἵ περ εἰσὶ θεῖοι ἐκ πατρὸς καὶ μητρός.*

μινίθω (*μίννυθα, μινυνθάδιος*). Atticorum. Eustath. 273, 2. *δόξοι δ' ἂν ὁ Μινύας παρὰ τὸ μινυόν, ὅ ἐστι μικρόν, λεχθῆναι, καθὰ καὶ ὁ Τυδεὺς ἀπὸ τοῦ τυτθόν. ὅτι δὲ Ἀττικὸν τὸ μινυὸν καὶ ὥς μέχρι νῦν ἐγχώριος Ἀθήνῃσιν ἡ λέξις δῆλόν ἐστιν.*

μολοβρός (Od. XVII, 219. XVIII, 26). Aeolum. Idem vocabulum videtur esse quod traditur ab Hesychio: *μολορός* (potius *μολορρός* ex Aeolica dialecto) · *λυπηρός, ἀηδής.*

μόχθος (Tragg). Cretum. *Κρητῶν. μόχθος· πόνος.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096.

μύνη (Od. XXI, 111). Aeolum. Et. Mg. s. v. *μύνη· πρόφασις. ἐπιμονῆς γὰρ χρεία τῷ προφασιζομένῳ εἰς τὸ ψεύδεσθαι καὶ μὴ εἰπεῖν τἀληθές. ὥστε ἀπὸ τοῦ μονή· μύνη, ὡς γονή· γυνή. τὰς προφάσεις δὲ μύνας καλοῦσιν οἱ Αἰολεῖς. ἔνθεν ἴσως καὶ τὸ ἀπροφασίστως τινὶ βοηθεῖν ἀμύνειν λέγουσιν*: (Alc. fr. Bergk. 89) *οὐδὲ μυνάμενος, ἀντὶ τοῦ προφασισάμενος.*

N.

Ναίω. Siculorum. *Σικελῶν. ναίει· οἰκεῖ.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096.

νεῖκος (Herod. Xenoph. Plat.). Laconum aut Eleorum est glossa Hesychii *νῖκορ· διαφορά.*

νέκυς, Ionum, Laconum, Bithynorum. *Ἰώνων. νέκυς· νεκρός.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096. — *νέκυρ· νεκρός. Λάκωνες.* Hesych. — *νεκύσια. τελετὴ παρὰ Βιθυνοῖς.*

νέομαι. Cretensium. In tit. Hierapytnio (C. I. 2555, l. 24): *καὶ μήτε γᾶν μήτε δένδρεα καρπὸς* (*v. καρπὸν*) *φέρεν, μήτε γυναίκας τίκτεν κατὰ φύσιν, τῷ τε πολέμῳ μή με σῶον νεέσθαι κτλ.*

νηδύς (Tragg. Herod.). Magnetum. *Μαγνήτων. νηδύς· γαστήρ.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096.

Ξ.

Ξυνός (Herod. Tragg.). Arcadum. *Ἀρκάδων. ξυνόν· κοινόν.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

ξύω (Xenoph. Cyrop. VI, 2, 32 et post. temp. scriptores). Laconum, Dorum. Suid. s. v. *ξυήλην. ἣν Ἀττικοὶ κνῆστιν, Λάκωνες δὲ ξυήλην λέγουσι μόνον* et infra: *διὰ δὲ τοῦτο καὶ τὸ κνεῖν οἱ Δωριεῖς ξύειν λέγουσιν, ὡς καὶ Σώφρων· Ἄν τις τὸν ξύοντα ἀντιξύῃ, καὶ πάλιν· ξύεται ὁ χοραγός.* Cf. eundum s. v. *ξύει.*

O.

Ὀδμή. Ionum, Aeolum. Lex. Seg. in Bekk. Anecd. I. p. 56: *ὀσμὴ διὰ τοῦ σ μόνον καὶ οὐ διὰ τοῦ δ. Ἰώνων δὲ διὰ τοῦ δ.* — Greg. Cor. de dial. Aeol. *τὸ σ εἰς δ τρέπουσι, τοῦ μ ἐπιφερομένου: τὸ γὰρ ἴσμεν ἴδμεν καὶ τὴν ὀσμὴν ὀδμὴν λέγουσιν.*

οἶος. Arcadum, Cypriorum. *Ἀρκάδων. οἶος· μόνος.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III.

p. 1095. — In titulo Idalio l. 14: *κὰς Ὀνασίλοι οἶϝοι ἄνευ τῶ(ν) κασιγνήτων αἴλων κτλ.* (*αἴλων* pro *ἄλλων* cf. Et. Mg. *αἶλα· ἄλλα. Κύπριοι,* ubi cod. falso *καλά*).

ὀλίζων. Thessalorum, Aeolum. Eustath. 329, 14: *Θετταλοὶ γάρ φασι τὸ μικρὸν ὄλιζον καλοῦσιν*. 1160, 16: *τοῦ δὲ ὄλιζον χρῆσις καὶ παρὰ Λυκόφρονι. δοκεῖ δὲ ἡ λέξις Αἰολέων εἶναι.* Itemque comparativus *βράσσων* (Il. X. 226) Aeolum erat. Hesych. *βρόσσονος· βραχυτέρου.*

ὁμηρεῖν (Od. XVI, 468). Achaeorum. Phot. Lex. s. v. *ὁμηρεύτας. Θεόπομπος δὲ ὁμηρεῖν φησι λέγεσθαι παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς τὸ ἀκολουθεῖν.*

ὅμιλος (Herod. Thucyd. semel). Aeolum. Et. Mg. s. v. *πέδιλα . . . ἢ ὅτι πέδιλλα λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, ὥσπερ ὅμιλος ὅμιλλος.*

ὀμφά (oraculum, vaticinium Tragg.). Cypriorum. In titulo Cyprio Pylae reperto (Schmidt 6. Ahrens 14): *Γίλγαο Να . . α. τα ἀπ' ὀ(ν)φᾶν . . .*

ὄνειαρ. Cretum aut Boeotorum. Ex dialecto Cretica aut Boeotica affert Hesych. *ὄνιαρ· ὠφέλεια.*

ὀνομαίνω (*ἐξονομαίνω*). Dreriorum. In tit. Drerio l. 121: *καὶ τὸ πλῆθος τοῦ ἀργυρίου ἐξονομαίνοντες.*

ὀπάζω. Pergaeorum. Hesych. *ὀπαστόν. τὸ ἐφόδιον. Περγαῖοι.*

ὀπάων. Cypriorum. In tit. Larnacae reperto (Ceccaldi Nouv. inscr. de Chypre p. 12): *Ἀρισταγόρας . . . ὀπάονι Μελανθίῳ εὐχήν.*

ὀπή (*ἀνόπαια* Od. I. 320). Phocensium. Schol. ad loc.: *οἱ δὲ αντὶ τοῦ· ἀπὸ τῆς καπνοδόχου, ἣν ὀπὴν λέγουσι Φωκεῖς.* — Rectius tamen Jordan. aliam scholiastarum interpretationem *ἀοράτως* defendere videtur.

ὄπιθεν. Aeolum. Tzetz. in Hesiod. Opp. et D. 238: *πολλάκι. Αἰολικόν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς πῇ μὲν διπλασιάζουσι τὸ σ, ὡς τὸ πάντεσσι, χείρεσσι καὶ τὰ ὅμοια, πῇ δὲ ἐκθλίβουσιν αὐτό, τὸ ὄπισθεν ὄπιθεν λέγοντες καὶ τὸ πολλάκις πολλάκι καὶ τὰ ὅμοια.* Greg. Cor. Doribus tribuit.

ὅρκια τάμνειν (Herod.). Halicarnassensium. *κατάπερ τὰ ὅρκια ἔτα[μον]*, in Ionica inscriptione Halicarnassi reperta (Newton Vol. II. p. 671. Sauppe Monatsber. d. Gött. Acad. 1863, p. 306).

ὄρνυμι. Aeolum, Boeotorum. Cum saepissime *ὄρσω* futurum Aeolibus vindicetur a grammaticis, ipsum vocabulum ab Aeolica dialecto alienum esse non potest. Boeoticam verbi formam *ἔρσεο· ἐγείρου* et *ἔρσῃ· ὁρμήσῃ* Hesychius praebet.

ὀρχηστύς. Aeolum. Schol. in Il. II, 600: *κιθαριστὺν· ὁ σχηματισμὸς τῆς λέξεως Αἰολικός, ὁμοίως τῷ ὀρχηστύν.* cf. *ἐλεητύς.*

ὄσσομαι. Aeolum. Et. Orion. p. 95. s. v. *λεύσω· βλέπω* (l. *βλέπτω*) *ἐστὶ ῥῆμα, ὅθεν ἀβλαπτῶ, ὅπερ κατ' Αἰολέας γίνεται βλέσσω* (cod. *βλέπω*), *ὡς ὄπτω ὄσσω, ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν κτλ.*

οὐλαμός (,turma' apud *κοινῆς διαλέκτου* scriptores). Aeolum. Hesychii glossam *γόλαμος* (i. e. *ϝόλλαμος*) *· διωγμός* Aeolum esse ipsa vocabuli forma demonstratur.

οὖλε (Od. XXIV, 402; H. h. Apoll. 466). Ionum. Greg. Cor.: *λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς* (sc. Ionibus) *τὸ μὲν ὑγιαίνειν οὐλεῖν, ὅθεν καὶ τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων οὐλὰς λέγομεν.*

οὖρος (= *φύλαξ*). Lacedaemoniorum et Cretensium; Messaniorum, Thessalorum (?). — In tit. Laconico vocabulum *παιδισκίωρος* est (Ross. Inscr. ined. 27. = Rev. arch. 1844 p. 717 = K. Keil in Intelligenzbl. 1847, nr. 48. = Vischer. Epigr. Beitr. nr. 35. = Le Bas Voy. arch. II. Sect. IV. nr.

165), quod Vischer. recte comparavit cum Hesychii glossis: *παιδικέωρ* (quam mutat in *παιδισκώρος*) · *ὁ ἐν γυμνασίῳ ὑπηρέτης* et *παιδίσκοι · οἱ ἐκ παίδων ἐς ἄνδρας μεταβαίνοντες*. Atque *ἐμπέλωροι* Spartae antiquis temporibus *ἀγορανόμοι* dicebantur. — *οὐρεῖα* pro *φρούρια* usurpant Drerii (in tit. Drerio l. 52). Sic enim legendum videtur pro eo quod Rangabé proponit *οὔρια* vel quod Dethier. praefert: *οὔρκια*. Cf. l. 124 sqq.: *ταῖς ἑταιρείαις δασσάσθωσαν ταῖς ἐμ πόλει καὶ αἴ πεί τινε[ς] οὐρεύωντι Δρήριοι*. Eadem *ὡρεῖα* nominantur in foedere Latiorum et Olontiorum (C. I. 2554), l. 194 sq.: *καὶ εἴ τίς κα πολεμέων Ὀλοντίοις ἢ ἐφέρπῃ ἐπὶ πόλιν ἢ ἐπὶ χώραν ἢ ἐπ' ὡρεῖα ἢ λιμένας τὼς τῶν Ὀλοντίων*. Cf. Hesych. *ὡρεῖα · φυλακτήρια*. Etiam *οἰχῶρος · οἴκουρος* M. Schmidt. propter aspirationem Cretibus tribuit. — *ναῦροί* nominantur *ναοφύλακες* in tit. Messaniorum C. I. 5615. — Gl. Hesychii *πυλαυρός · πυλωρός* ex Thessalica dialecto videtur profecta esse. Vd. praeterea Suid. s. v. *ἄρκυς καὶ ἀρκυωρός* et *ἀρκυωρεῖν*. Hesych. *αὐλουροί*. Suid. s. v. *αἰλίκουροι*, ubi legendum est: *αὐλουροί · αὐλικοὶ φύλακες*. Et. Mg. s. v. *ἀλωρῆται*.

ὀ χ ε ύ ς. Corcyraeorum. Hesych.: *ὀχεῖς · κλεῖθρα. Κερκυραῖοι*.

ὄ χ ο ς. Boeotorum aut Cypriorum. Alterius enim harum dialectorum est Hesychii glossa: *ἔχεσφιν · ἅρμασιν*.

Π.

Π ά λ λ ω (sortiri Herod.). Aetolorum. *Αἰτωλῶν. πάλος · κλῆρος*. Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

π α λ ύ ν ω. Aeolum aut Dorum. Aeolica enim aut Dorica forma est, quam praebet Hesych. glossa: *πόλυντρα · ἄλφιτα*.

π α ν σ υ δ ί ῃ. Dorum (?). Schol. in Il. II, 12 in Cramer. Anecd. Paris. III. p. 146: *πανσυδίῃ · πανστρατιᾷ. ἐν δοτικῇ πανσυδίῃ. Δωρικῶς*.

π ά ο μ α ι (*πολυπάμων*. Xenoph.). Dorum, Heracleensium, Corcyraeorum, Megarensium, Aeolum, Boeotorum. Schol. in Il. IV, 433: *πολυπάμμονος · πάμματα παρὰ Δωριεῦσι τὰ κτήματα, ἀπὸ τοῦ πῶ τὸ κτῶμαι, ἐξ οὗ καὶ πηός · ἴσως δὲ καὶ Αἰολικόν ἐστι διὰ τὰ δύο μμ*. Et. Gud. p. 474. Eustath. 493, 45. — In tabula Heracl. I., 168 legitur: *καὶ τὰ Φιντίας ὁ Κρατίνω παμωχεῖ*. cf. Hesych.: *κατεπάσατο · κατεκτήσατο* et *παμῶχος · ὁ κύριος. Ἰταλοί*. — In tit. Corcyraeorum (Vischer. Arch. u. Epig. von Corcyra, Megara u. Athen p. 9): *δίδωτι δὲ (ἡ ἁλία) καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔμπασιν*. — *οἰκίας ἔμπασιν* legitur etiam in titulis Megarensibus (Rang. II, 697 = Le Bas Voy. arch. II. Sect. I. nr. 26. l. 16—17; Rang. II. 701 = Le Bas ibd. nr. 29, l. 9; Le Bas ibd. 33 a = Philol. 1859. p. 151, l. 7). — Saepius denique in proxenorum decretis Boeoticis vocabulum exstat: *κὴ εἶμεν αὐτῦς γᾶς κὴ ϝυκίας ἔππασιν* (C. I. 1563 = Le Bas Voy. arch. III. Sect. I. nr. 469; Rang. 705, b. = Le Bas. ibd. nr. 631) et *ἔπασιν* (C. I. 1565 = Le Bas. ibd. nr. 498; C. I. 1564 = Le Bas. nr. 630). Nomen proprium quoque Boeoti cuiusdam *Εὔππασις* invenitur apud Le Bas. l. l. nr. 630.

π ά π π α, παππάζω. Syracusanorum. Et. Mg. s. v. *πάππα · προσφώνησις τιμητικὴ νἱῶν πρὸς πατέρα* (Il. V, 408): [*οὐδέ τί μιν*] *παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν. οὕτω λέγεται παρὰ Συρακουσίοις ὁ πατήρ*. Eadem habent Cyrillus et Et. Orion. p. 136.

π α π τ α ί ν ω. Aeolum. Aeolica enim vocabuli forma servata est apud Hesych.: *πεπτήνας · περιβλεψάμενος*.

π ά ρ ο ι θ ε ν. Clitoriorum. *Κλειτορίων. πάροιθεν · ἔμπροσθνν.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096.

π ά σ σ ω (acu pingere). Cypriorum. Schol. in Il. XXII, 441 (*ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν*). *τ δὲ ἐν πρὸς τὸ ἔπασσεν. δηλοῖ δὲ κατὰ Κυπρίους τὸ ποικίλλειν, ἀφ' οὗ καὶ παστός.*

π α τ έ ο μ α ι (gustare). Aeolum (?). Dubito an recte Aeolibus tribuerit M. Schmidt. in Hesych. gl. *ἐπέσαν(το) · ἐγεύσαντο.*

π α φ λ ά ζ ω (Il. XIII, 798. Thucyd.). Aeolum. Aeolica forma servatur apud Hesychium: *πεφλάζει · βράζει.* Confer Cretensium et Samiorum vocem *ἀποφλάσαι · ῥογχάσαι.*

π έ δ ι λ α. Cypriorum, Aeolum. *Κυπρίων. πέδιλα · ὑποδήματα.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095 vel potius *πέδιλλον* teste Choerobosco in Cramer. Anecd. Oxon. IV. p. 239 et p. 247. Et. Mg. s. v. *πέδιλα . . . ἢ ὅτι πέδιλλα λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς.*

π έ δ ο ν (*πέδονδε*). Atticorum (?). *Ἀθηναίων. πέδον · γῆ.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095. Cum vero *πέδον* nisi apud tragicos poetas non exstet, fortasse ex epicae linguae materia vocabulum desumptum est.

π έ ζ α (*ἀργυρόπεζα*). Boeotorum. Hesych. *τρίπεζαν · τὴν τράπεζαν. Βοιωτοί.*

π έ λ ε ι α (Tragg.). Boeotorum. *Βοιωτῶν. πέλεια · περιστερά.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096.

π έ λ ε κ υ ς (Posterioris temporis scriptores). Cretensium, Cyrenaeorum, Cypriorum. Eustath. 1878, 55. *δηλοῖ γὰρ ἡ λέξις ὁμωνυμίας λόγῳ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ σταθμὸν ἐν Κρήτῃ ἑξάμνουν ἢ (δω)δεκάμνουν* (cf. *ἡμιπέλεκκον*). — Hesych. *ἀμφιπέλεκκ(ος)* (Il. XIII, 612) · *πελέκιον δίστομον Κυρηναῖοι.* — Hesych. s. v. *ἡμιπέλεκκον* (Il. XXIII, 883). *τριμναῖον ἢ τετραμναῖον ἢ πεντάμνουν. τὸ γὰρ δεκάμνουν πέλεκυ καλεῖται παρὰ Παφίοις.* Cf. Ahrens. in Philol. XXXV, p. 66.

π έ λ λ α (Il. XVI, 642: *ἐϋγλαγέας περὶ πέλλας*). Aeolum, Thessalorum, Boeotorum. Athen. XI. p. 495, e: *Κλείταρχος δ' ἐν ταῖς γλώσσαις πελλητῆρα μὲν καλεῖν Θεσσαλοὺς καὶ Αἰολεῖς τὸν ἀμολγέα, πέλλαν δὲ τὸ ποτήριον. Φιλήτας δ' ἐν ἀτάκτοις τὴν κύλικα Βοιωτούς.*

π έ λ ω ρ ο ς. Thessalorum. *Ζεὺς πέλωρος* a Thessalis colebatur, cuius in honorem *πελωρία ἑορτή* (potius *ἔροτις*) celebrabatur. Eustath. 1101, 14.

π έ μ π ε, π ε μ π ά ζ ο μ α ι, π ε μ π ώ β ο λ α. Cymaeorum. Schol. in Il. I, 464 in Cramer. Anecd. Paris. III. p. 183: *ἡ τοῦ πεμπώβολον λέξις ἐστὶν Αἰολική, καθάπερ καὶ ἡ χρῆσις πέμπε.* Et. Mg. s. v. *πεμπάσεται . . . Αἰολικῶς δὲ τὸ κατὰ πέντε ἀριθμήσει.* Paulo plenius, sed confusius Matrangae Anecd. Gr. p. 435. Vd. Eustath. ad loc: *μόνοι δὲ Κυμαῖοι, Αἰολικὸν δὲ οὗτοι ἔθνος, πεμπωβόλοις ἐχρῶντο. ἔστι δὲ ἡ τοῦ πεμπωβόλου λέξις Αἰολική, καθὰ καὶ ἡ χρῆσις · πέμπε γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ πέντε φασίν.* Et furcilla quidem quinque dentium Cymaeos usos fuisse in sacrificando legimus etiam in Schol. quae ad eundem locum exstant apud Bachmann. p. 59. Phot. Lex. s. v. *πέμπτα · πέντε. καὶ Αἰολεῖς καὶ Ἴωνες καὶ Ἀττικοί. πεμπτάζειν γὰρ τὸ κατὰ πέντε ἀριθμεῖν. καὶ πεμπώλαρχον* (*πεμπωβόλαρχον* ?). *καὶ Πλάτων πέμπελα. καὶ Ξενοφῶν.* Cf. Hesych. gl. *πεμπάσσεται.* Eustath. 135, 38, 41. 1502, 44. 1477, 3. Falsa igitur tradit Schol. in Od. IV. 412.

π ε ν θ ε ρ ό ς. Thasiorum. Hesych. *πενθέριον · τὴν προῖκα. Θάσιοι.*

π έ ρ γ α μ ο ς. Ionum. Bachmanni Anecd. p. 337. l. 3: *πέργαμον · τὴν πόλιν Ἴωνες λέγουσιν · οἱ*

δὲ πάντες (l. *πάντα*) *τὰ ὑψηλά;* quocum conferas glossam superiorem: *πέργαμιον· δήμιον.* Eadem habet Phot. Lex. s. v.

πέσσω (Aristoph. Plat. Herod.). Aeolum, Arcadum. Schol. in Il. X, 572 et saepius: *καὶ τὸ νίπτω οὖν παρ' Αἰολεῦσι νίσσω λεγόμενον, ὡς πέπτω πέσσω.* — Hesych. *πέσσεται· ὀπτᾶται. Ἀρκάδες ὀπτήσει.*

πήληξ. Aetolorum. Schol. in Il. VIII, 308. *Αἰτωλικὸν τὸ πήληξ.*

πῆχυς. (*νευρά?* Il. XIII, 583 *ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἄνελκεν*). Dorum. Schol. ad loc. *πῆχυν ἀνεῖλκεν. οἱ μὲν τὴν νευρὰν κατὰ Δωριεῖς, οἱ δὲ τὸ κέρας.*

πίσυνος (non plane inusitatum in pedestri sermone). Syracusanorum. Schol. ad Il. V, 205. *πίσυνος· ἐκ τοῦ πείθω. Συρακουσίων δὲ ἡ διάλεκτος.* Eustath. 96, 14. 539, 34. 709, 34. 1841, 33. — Falso Cramer. Anecd. Paris. III. p. 250.

πλίσσομαι (Od. VI, 318). Aeolum. Schol. in Il. XVI, 375: *τανύοντο· συντεταμένως ἔτρεχον, οὗ ἐναντίον τὸ πλίσσοντο ἀντὶ τοῦ ἐβημάτιζον. Αἰολικῶς.*

πρυλέες. Cypriorum. Hesych. *πρυλέσι· πεζοῖς ὁπλίταις,* quae forma Laconum vel Boeotorum esse potest; potest tamen etiam Cypriorum, quibus Schol. ad Pindar. Pyth. II, 127 vindicat.

πρών. Argivorum. Schol. ad Il. XVI, 299: *πρώονες· οἱ λόφοι τῶν ὀρῶν παρ' Ἀργείοις. ἔστι δὲ τοῦ πρῶνες διαίρεσις.*

πτόλεμος. Cypriorum, Atticorum, Cretum. Eustath. 842, 62. *ὁ δὲ πτόλεμος Κυπρίων καὶ Ἀττικῶν* (*παλαιῶν* scilicet) *λέξις καθ' Ἡρακλείδην ἐστίν, καθάπερ καὶ ἡ πτόλις.* — In foedere Cretico Latiorum et Olontiorum (C. I. 2554) l. 197 est: *οὔτε ἐν πτολέμῳ οὔτε ἐν εἰρ[ά]να.*

πτόλις. Cypriorum. (Salaminiorum). Vd. gl. praecedentem. Schol. in Il. XXIII, 1: *πτόλιν· πόλιν. Κυπρίων τῶν ἐν Σαλαμῖνι ἡ λέξις.* Saepius recurrit in titulo aeneo Idalii reperto (Schmidt 1, Deecke-Sigismund. 3. Ahrens. 1).

πύθω. Aeolum. Schol. in Nicandr. Ther. 465: *οἱ δὲ Αἰολεῖς τὸ φθίνειν πύθεσθαι λέγουσιν.*

P.

Ῥέζω (Plat.). Boeotorum. Formam enim Boeoticam praebet Hesychii glossa: *ῥέδδι· πράττει, θύει.*

ῥέθος. Aeolum, quamquam sensu mutato. Schol. in Il. XVI, 856: *ῥεθέων. ῥέθα οἱ μὲν ἄλλοι τὰ μέλη φασίν, Αἰολεῖς δὲ τὰ πρόσωπα* (Soph. Ant. 529). Eustath. 1090, 27.

ῥινόν (nubes. Od. V, 281; nam pro quo usurpari vulgo creditur ‚scutum' est *ῥινός*). Illyriorum et Oenotrorum. Schol. ad loc. *οἱ δὲ λέγουσιν Ἰλλυρίους ῥινὸν λέγειν τὴν ἀχλύν.* Cod. Ambros. et Palat. addunt: *ἔνιοι δὲ ῥινὸν κατὰ Οἰνωτροὺς τὸ νέφος.*

ῥύσιον. Syriorum, Delphorum. In titulo Syrio l. 9 sqq. *διότι κακοῦργα πλοῖα καὶ πλείονα ἐπιβάλλειν ἡμῶν ἤμελλεν ἐπὶ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν κατὰ ῥύσιον* (praedandi causa: Il. XI, 674). — *ῥυσιάζω* est ‚damnum restituere' in titulo Delphico apud Wescher. - Foucart. 16, 6, *ἐρρυσίασται.*

ῥυτήρ. Aeolum. Aeoles enim *βρυτήρ* pro *ῥυτήρ* dixisse tradit Eustath. 223, 5 et 1387, 44.

Σ.

Σάκος (Tragg.). Cretum. *Κρητῶν. σάκος· ἀσπίς.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096.

σίαλος. Achaeorum. Hesych. *σιαλίς· βλέννος. Ἀχαιοί.*

σκηπάνιον (Il. XIII, 59. XXIV, 247). Cyrenaeorum. Schol. in Il. XIII, 59: *σκηπανίῳ. Κυρηναῖοι οὕτω καλοῦσι τὸ σκῆπτρον.*

σκῆπτρον (Tragg. Aristoph.?). Cretum, Aeolum. *Κρητῶν. σκῆπτρον· βακτηρία.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096. — Tzetz. in Bachmann. Schol. in Od. I, 15: *σκῆπτρον δὲ ἡ ἁπλῶς ῥάβδος, παρὰ τὸ σκηρίπτω· τὸ ἐπιστηρίζω, σκήριπτον καὶ σκῆπτρον Αἰολικῶς.*

σκῖρος (lectio Aristarchea Il. XXIII, 331 v. 332). Heracleensium. *σκίρω* genitivus saepius repetitur in tab. Heracl. I pro nemore vel dumeto. Ibd. l. 65: *ἀκροσκιρίαις.*

σμῶδιξ. Ionum. Et. Mg. s. v. *ἡ ὕφαιμος πληγή. παρὰ τὸ σμῶξαι. οὕτω δὲ λέγουσιν οἱ Ἴωνες τὸ πατάξαι.* Schol. in Il. II, 267. Etym. Orion. p. 141.

σπέος. Cypriorum. In titulis Neopaphi repertis (Schmidt. 16, Deecke-Siegismund. 10—11. Ahrens 19. 20) legitur: *Θαρύπας ὁ Ἄρυβος ὁ μεγακηνε[ὺ]ς ἔσσφα(ν)σιν τὸ σπέος [τό]δε [ἔ]χρησε Ἀπ[λῶνι] Ὑλάται.*

στείχω (Tragg. Herod.). Acarnanum. *Ἀκαρνάνων. στεῖχε· πορεύου.* Exc. e cod. Urbin 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

σύτο et similia. Dorum, Boeotorum. Eustath. 63, 1: *ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ ἀπεσσούα Δωρικόν, ως δηλοῖ τὸ· ἔρρει τὰ καλά, Μίνδαρος ἀπεσσούα, ἤγουν ἀφώρμησεν, ἀπῆλθεν, τέθνηκεν.* Cf. p. 1792. 6. — Cognatum videtur Hesychianum illud: *σεῖα· ἐδίωξα. Βοιωτοί.*

T.

Ταρβῶ (Tragg.). Cypriorum. Exc. e cod. Urbin 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095: *Κυπρίων. ταρβεῖ· φοβεῖται.*

τείρω. Aeolum. Hesychius *ἐτέρρατο* (melius *ἐτέρρετο*)· *ἐξηράνθη* formam Aeolicam praebet.

τελαμών. Mesambrianorum. In titulo Mesambriano (l. 7. 2056) l. 23 exstat: *ἀναγράψαι τὸ ψάφισμα τοῦτό εἰς τελαμῶνα καὶ θεῖναι εἰς τὸ ἱερόν* et in alio (C. I. 2053, 6) l. 11 sq.: *τὸν δὲ ταμίαν ἀναγράψαντα τὸ ψάφισμα τοῦτο εἰς τελαμῶνα λευκοῦ λίθου.*

τέλλω, ἐπιτέλλω, τελέθω. Cretum. In titulo Drerio l. 60 sqq., legitur: *μηδὲ στάσιος ἄρξεῖν· καὶ τῷ στασίζοντι ἀντίος τελόμαι, μηδὲ συνωμοσίας συναξεῖν μήτε ἐμ πόλει μήτε ἔξοι τᾶς πόλεως, μήτε ἄλλῳ συντελέσθαι.* Atque *τελόμαι* formam futuri esse apparet ex alio Cretico titulo, quo Allariotarum et Pariorum foedus continetur (C. I. 2556, 67): *ἐξ ἆς τὸ ἐπικριτήριον τελέται* (ubi sine iusta causa Boeckhius *τελεῖται* emendavit). Denique in titulo Gortynio antiquissimo l. 2 est *τέλλεν* pro ‚perficere, exsequi‘.

τέρην. Phocensium. In titulo Phocaico Dauliae reperto (Ross. Inscr. ined. I. p. 35 = Curtius. Anecd. Delph. 23. = Le Bas Voy. arch. III. Sect. II. nr. 812) l. 11 bis exstat [*τ*]*έρνα* et *ἢ τὰ γενόμενα τέρνα ἐκ τούτων,* quod non tam Curtium secutus in *τέ*[*κ*]*να* mutari velim, quam pro *τέρενα* efferri putaverim. Cf. Cypriorum *τρέχνια* aut *τέρχνια.*

τέττα (Il. IV, 412). Cretum. Hesych. *τέττας· πατέρας. Κρῆτες. ἢ τοὺς ἀγρίους τράγους.* Recte enim sic correxit Taylor.

τεύχω (Herod. et pedestris sermonis scriptores posterioris aetatis). Ionum (?). Schol. ad Il. I, 4:

τεῦχε· ἐποίει. Ἰωνικῶς καὶ ποιητικῶς augmenti aphaeresin spectare videtur. — Neque quicquam efficitur inscriptione Cibyrotica Romanae aetatis in Inscr. Gr. coll. a Falkener. ed. Henzen. p. 60: *ἃ δὲ ἦν ἀναγκαιότατα τῶν ἐν ταῖς πρεσβείαις ἐπιτευχθέντων.*

τῆλε. Boeotorum. *Εἴλλων Τειλεφάνειος* est in titulo Boeotico (Ed. Kaibel. Herm. VIII. p. 421).

τίω (poenas dare). Arcadum. In tit. Arcad. a Bergkio edito l. 45 *ἀπυτειέτω* invenitur, quod ego quidem praesentis loco dictum esse putaverim. Minus probabiliter Bergk. censet formam esse *σ* eliso pro *ἀπυτεισέτω* et hoc pro *ἀπυτεισάτω*. Nam in l. 37. *ἀπυτεισάτω* scribitur.

τυτθός. Thessalorum. Schol. in Il. XIII, 466: *τυτθόν· ἡ λέξις Θεσσαλῶν.*

Υ.

Ὑλακόμωρος. Cypriorum. vd. *ἐγχεσίμωρος.*

ὑπερήνωρ. Arcadum. Nomen proprium Tegeatae cuiusdam legitur C. I. 1513, 46 *Ὑπεράνο[ρ]ος.*

ὑπέροπλος, ὑπεροπλίη. Aeolum, Acarnanum. Miller. Melang. de litt. gr. p. 294: *ὑπεροπλήέστατον οἷον* (Apoll. Rhod. II, 4) *Βιθυνὶς Μελίη ὑπεροπληέστατον ἀνδρῶν. τὸν ὑπερηφανώτατον καὶ βίαιον· χρῶνται δὲ τῇ λέξει Αἰολεῖς καὶ Ἀκαρνᾶνες ἀντὶ τοῦ* . . . (lacuna excipit).

Φ.

Φαεινός (*φαεννός* Pindar.). Aeolum. Et. Gud. p. 20. s. v. *αἰπεινός. διφθόγγῳ· ἴσως γὰρ παρὰ τὴν αἰπεῖ δοτικήν. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ὀρεινὸς καὶ φαεινός, καὶ οἱ Αἰολεῖς ὀρεννός καὶ φαεννός.*

φαίδιμος. Boeotorum. *Φήδιμος* Boeotus quidam nominatur in titulo apud Leake: Trav. in the North. Gr. II. Pl. VIII. nr. 37.

φάος (Xenoph.). Cypriorum vel Arcadum, Aeolum, Pamphyliorum. *ἰν φάος· εἰς τὸ φῶς.* Hesychii glossa ex Cypriorum aut ex Arcadum dialecto profecta est. — *φανοφόροι· Αἰολεῖς ἱέρειαι* Hesych. — Eustath. 1654, 19: *ἐν δὲ ἑτέρῳ τόπῳ λέγει ὁ αὐτὸς Ἡρακλείδης τοὺς Παμφυλίους ἄλλως χαίρειν τῷ β, προτιθέντας αὐτὸ παντὸς φωνήεντος. τὸ γοῦν φάος φάβος λέγουσι καὶ τὸ ἀέλιος βαβέλιος.*

φᾶρος. Corinthiorum. *Κορινθίων. φᾶρος· ἱμάτιον.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096.

φάσγανον. Cypriorum. *Κυπρίων. φάσγανον· ξίφος.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

φήρ (Il. I, 268). Aeolum. Hesych. *φῆρες οἱ Κένταυροι, Αἰολικῶς* et *φηρία· θηρία. Αἰολεῖς.* Eustath. 101, 46: *Αἰολικὴ δὲ λέξις κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ φῆρες ἀντὶ τοῦ θῆρες ὡς τῶν Αἰολέων οὕτω λεγόντων.*

φόρμιγξ. Siculorum. *Σικελῶν. φόρμιγξ· κιθάρα.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096.

φώς. Cretensium. *Κρητῶν. φώς· ἀνήρ.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096.

Χ.

Χαίτη (rarum in pedestri sermone). Ambraciotarum. *Ἀμβρακιωτᾶν. χαίτη· τρίχες.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

χηλός. Clitoriorum. *Κλειτορίων. χηλός· κιβωτός.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096.

Cave ne Scholiis ad Il. XVI, 221 et Eustathii loco 1056, 45 effici credas, Lacedaemonios quoque hoc vocabulo usos esse.

χθών. Cypriorum. *Κυπρίων. χθών· γῆ.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1095.

χράω (tango) et *χραύω.* Aeolum, Phocensium, Cypriorum. Aeolibus *χραύω* pro *χράω*, ut *ψαύω*, pro *ψάω* tribuit Eustath. 1314. 7. — Deinde *χράω* usurpatur in manumissionis formula Tithorae in Sarapidis delubro usitata: *ἔχρησε τὰν χέρα* (velut Le Bas. Voy. arch. III. Sect. II. nr. 825, saepius). — Denique in titulo aeneo Idalio l. 9 reperimus: *τὸ(ν) χῶρον τὸν ἰ(ν) τοῖ ἕλει, τὸ(ν) χραυόμενον Ὤκα(ν)τος ἀλαϝῶ* et *χραυζόμενον* ibd. l. 18. Vd. Ahrens in Philol. XXXV. ad locum.

χρειῶ (Ionum) (?). Eustath. 698, 11. *Ἰωνικὸν δὲ τὸ χρειοῖ· χρεία μὲν γὰρ τὸ κοινόν.*

Ψ.

Ψαύω. Aeolum (?). Vd. sub *χράω* et *χραύω.*

Ω.

Ὦκα. Clitoriorum. *Κλειτορίων. ὦκα· ταχέως.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096.

(*ὠλένη*), *λευκώλενος*. Clitoriorum. *Κλειτορίων. ὠλέναι· βραχίονες.* Exc. e cod. Urbin. 157 in Bekk. Anecd. III. p. 1096.

ὠτειλή. Aeolum. Choerob. in Cramer. Anecd. Oxon. IV. p. 280: *ὠτέλλας γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ τραύματα, Ἀττικοὶ δὲ οὐλὴν λέγουσιν.* Non omnino recta tradit Schol. ad Od. XIX, 393. Quorum verborum emendatio petenda est ex loco s. v. *οὖλε* allato.

Iam vero, quoniam de singulis vocabulis disserui, ut suo quisque iudicio de uno quoque uti possit, libet conspectum addere, quo uno quasi obtutu quae cuiusque dialecti vocabula propria sint, cognoveris. Atque haec quidem sunt

Aeolicarum gentium.

Aeolum omnium.

ἄγυρις (?).
ἀγρεῖν (Asiani, Lesbii, Phocenses, Boeotii, Aetoli, Thessali. — Lacedaemonii).
ἀγχέμαχος.
ἀήρ (Aetoli).
αἰ et *αἶθε* (Dores).
αἰχμή.
ἄκμηνος.
ἀλδαίνω, ἀλδήσκω, ἄλδομαι.
ἀλκί.
ἀμαλός (Macedones).
ἄμολγος (? Dores ? Siculi).
ἄμυδις.
ἀμύμων.
ἀνδάνω (Corcyraei).
ἀοσσητήρ.
ἀσχαλάαν.
ἄτερ (? Achaei).
ἄτη.
ἄψ.
ἄωρτο etc.
βράσσων.
γόος.
δνοφερός (Dores).
δῶμα et *δῶ.*
εἰλαπίνη.
εἶλαρ.
εἴλω (Attici veteres, Lacones, Heracleenses, Cretes, Delphi).
εἶμα,
ἐλεητύς.

ἐμπάζομαι.
ἐπασσύτεροι.
ἐρατεινός (Boeoti).
ἔρος.
ἐσθλός (Clitorii).
ἕταρος.
ζα —.
ἦδος (Aeginetae).
ἴα.
ἴθμα.
ἵλημι.
ἰόμωρος.
ἰονθάς.
κε (Dores).
κιθαριστύς (?).
κληῖς (transtrum).
κρῖ.
κοῦρος (Iones, Dores, Cretes, Lacones, Achaei).
μαλερός.
μάργος.
μάρναμαι (? Dores ? Corcyraei).
μάστις.
μάψ.
μάω (Dores).
μείλιχος (Cretes).
μέλαθρον (Siculi).
μέσφα.
μῆλα (Boeoti, Argivi, Iones).
μολοβρός.
μύνη.
ὀδμή (Iones).
ὀλίζων (Thessali).
ὅμιλος.
ὄπιθεν.
ὄρνυμι (Boeoti ?).
ὀρχηστύς.
ὄσσομαι.
οὐλαμός.
παλύνω (? Dores ?).
πάομαι (Dores, Heracleenses, Corcyraei, Megarenses, Boeoti).
παπταίνω.
πατέομαι.
παφλάζω.
πέδιλα (Cyprii).
πέλλα (Thessali, Boeoti).
πέσσω (Arcades).
πλίσσομαι.
πύθω.
ῥέθος.
ῥυτήρ.
σκῆπτρον (Cretes).
τείρω.
ὑπέροπλος etc. (Acarnanes).
φαεινός.
φάος (Cyprii aut Arcades. Pamphylii).
φήρ.
χράω, χραύω (Cyprii, Phocenses).
ψαύω (?).
ὠτειλή.

Singularum Aeolicae stirpis gentium.

Arcadum.

ἄορ.
βλωθρός (Boeoti, Magnetes, Dryopes, Tyrrheni, Carystii).
ἐπήρατος (Locri, Cyrenaei, Lacones, Messenii, Sicyonii, Tenii).
ἠπύω.
θήγω.
θύνω.
ἰάλλω (? Boeoti ? Cyprii ? Locri, Dores).
ἴς.
λέκτρον.
λυκάβας.
ξυνός.
οἶος (Cyprii).
πέσσω (Omnes Aeoles).
τίω,
ὑπερήνωρ.
φάος (aut Cyprii, Aeoles omnes, Pamphylii).

Clitoriorum.

ἀήτης.
αὐδή.
δέρκομαι.
ἐσθλός.
λεύσσω.
πάροιθεν.
χηλός.
ὦκα.
ὠλένη.

Achaeorum.

ἄτερ (num omnes Aeoles ?).
αὔω.
βηλός = οὐρανός (Dryopes).
κοῦρος (Iones, Dores, Cretes, Lacones, Aeoles).
λάζω.
ὁμηρεῖν.
σίαλος.

Eleorum.

γλῆνος.
δήν.
ἔτης (Argivi).
κολώνη (Thessali, Cretes, Messenii).
νεῖκος (? Lacedaemonii ?).

Boeotorum.

ἀγρεῖν (Cymaei, Lesbii, Phocenses, Aetoli, Thessalii, Lacones).
ἀγών (contio).
ἄκολος (Thebani).
ἄνεω.

ἀρχός (Cyprii, Lacones, Messenii, Milesii).
βλωθρός (Arcades, Magnetes, Dryopes, Tyrrheni, Carystii).
δαΐζω.
δρίος.
ἔθειρα (? Cretes ?).
εἴβω (? Cretes ?)
εἶδαρ (? Cretes ?)
ἐρατεινός (Aeoles omnes).
ἐρύω (Lesbii).
ἦρι.
θεοπροπέω.
ἰάλλω (? Arcades? Cyprii? Locri, Dores).
κοίρανος.
λαῖφος (? Cretes ?).
μέθυ.
μῆλα (Aeoles omnes, Argivi, Iones).
ὄνειαρ (? Cretes ?).
ὄρνυμι (? Aeoles).
ὄχος (? Cyprii ?).
πάομαι (Dores, Heracleenses, Corcyraei, Megarenses, Aeoles).
πέζα.
πέλεια.
ῥέζω.
στείχω.
τῆλε.
φαίδιμος.

Delphorum.

ἀγορά (Cretes, Halicarnassenses).
εἴλω (Veteres Attici, Lacones, Heracleenses, Cretes, Aeoles).
ἕρπω (Cyprii, Cretes, Messenii).
κέλομαι (Cretes).
μεγαίρω (Cyprii).
ῥίσιον (Syrii).

Phocensium.

ἀγρεῖν (Cymaei, Lesbii, Boeoti, Aetoli, Thessali, Lacones).
ἀντιφέρεσθαι (Syracusani).
ὀπή.
τέρην.
χράω (Aeoles omnes, Cyprii).

Locrorum.

ἄνδιχα.
ἐπήρατος (Arcades, Cyrenaei, Lacones, Messenii, Sicyonii, Tenii).
εὐρυόδεια.
ἰάλλω (Boeoti? Arcades? Cyprii? Dores).

Aetolorum.

ἀήρ (*ἀερία*).
ἀφλοισμός.
δέμας (Cretes).
(*δεῦκος*) *ἀδευκής.*
θρόνα (Cyprii, Thessali).
πάλλω.
πήληξ.

Acarnanum.

ἀκαλός (Siculi).
δάπτω.
ἐνέπω.
κῆρ.
στείχω.
ὑπέροπλος etc. (Aeoles omnes).

Thessalorum.

ἀγρεῖν (Cymaei, Lesbii, Phocenses, Boeoti, Aetoli, Lacones).
αἶψα.
ἀΐω.
ἀκοστήσας (Cyprii).
ἄνευθε.
ἄττα.
βροτός.
δήνεα.
θρόνα (Aetoli, Cyprii).
κάλπις.
κάπετος (Megarenses, Troezenii).
κίρκος.
κολώνη (Elei, Cretes, Messenii).
κολωᾶν (? Cyprii ?).
κρᾶτα.
ὀλίζων (omnes Aeoles).
πέλλα (omnes Aeoles, Boeoti).
πέλωρος.
τυιθός.

Magnetum.

αἶα.
βλωθρός (Arcades, Boeoti, Dryopes, Tyrrheni, Carystii).
δίω.
νηδύς.

Dryopum.

βηλός = *οὐρανός* (Achaei).
βλωθρός (Arcades, Boeoti, Magnetes, Tyrrheni, Carystii).

Epirotarum.

ἐρίγδουπος.

Dulichiotarum.

βουγάϊος (Samii).

Lesbiorum.

ἀγρεῖν (Cymaei, Phocenses, Boeoti, Aetoli, Thessali, Lacones).
δεύω.
ἐρύω (Boeoti).
κασίγνητος (Cyprii, Iones ?).

Aeolum Asianorum.

ἀγρεῖν (sc. Cymaei, Phocenses Lesbii, Boeoti, Aetoli, Thessali, Lacones).
αὐερύειν (sc. Cymaei).
ἠγήτωρ (Cyprii).

πεμπάζομαι, *πεμπώβολα* (sc. Cymaei).

Cypriorum.

ἀγλαός (Lacones, Cretes).
ἀγρεῖν (Cymaei, Phocenses, Boeoti, Aetoli, Lesbii, Thessali, Lacones).
ἀεικές.
ἄελλα.
αἴθουσα (Siculi).
ἄκιδνος (sc. Paphii).
ἀκοστήσας (Thessali).
ἀλαός.
ἄλοχος.
ἀλωή.
ἀμιχθαλόεσσα.
ἄναξ (Siculi).
ἄνωγα.
ἄπλετος.
ἀπόερσε.
ἀρχός (Boeoti, Lacones, Messenii, Milesii).
βηλός = *βαθμός*.
γάνυμαι.
γέντο.
γόος (omnes Aeoles).
δέπας.
δουπεῖν.
ἐγχεσίμωρος.
ἐέργω (Heracleenses).
ἔζω.
ἕρπω (Delphi, Cretes, Messenii).
ἐρωεῖν.
εὐχωλή.
ἡβαιός.
ἡγήτωρ (Aeoles Asiani).
θής (Attici).
θρόνα (Aetoli, Thessali).
θίον.
ἰάλλω (? Boeoti ? Arcades ? Dores, Locri).
ἰδέ.
ἰόμωρος.
ἰός.
κασίγνητος (Lesbii, Iones ?).
καταλέχομαι (sc. Paphii).
κέραμος (= *δεσμωτήριον*).
κολωᾶν (? Thessali ?).
μάρπτω.
μεγαίρω (sc. Salaminii, Delphi).
οἶος (Arcades).
ὀμφά.
ὀπάων (?).
ὄχος (? Boeot ?).
πάσσω.
πέδιλα (Aeoles omnes).
πέλεκυς (Cretes, Cyrenaei).
πρυλέες.
πτόλεμος (Attici veteres, Cretes).
πτόλις.
σπέος.
ταρβῶ.
ὑλακόμωρος.
φάος (? Arcades ? Aeoles omnes, Pamphylii).
φάσγανον.
χθών.
χραύω (Aeoles omnes, Phocenses).

Dreriorum (in Creta insula).*
ἀμφιμάχομαι.
δατέομαι (Heracleenses).
λίσσομαι.
ὀνομαίνω.

Doricarum gentium.

Dorum omnium.

αἰ et *αἴθε* (Aeoles).
ἀμόθεν (? Iones ? Attici ?).
ἀμολγός (? Aeoles ? Siculi).
ἀτρεκέως (?).
ἀφύσσω (Tarentini).
δέρτρον.
δνοφερός (Aeoles).
αὔληρα (Iones *εὔληρα*).
ἰάλλω (Boeti ? Arcades ? Cyprii ? Locri).
κε (Aeoles).
κνυζόω et *κνυζηθμός*.
κοῦρος (Iones, Cretes, Lacones, Aeoles, Achaei).
μαῖα (matercula).
μάρναμαι (? Aeoles ? Corcyraei).
μάω (Aeoles).
ξύω (Lacones).
μαλύνω (? Aeoles ?).
πανσυδίη (?).
πάομαι etc. (Heracleenses, Corcyraei, Megarenses, Aeoles, Boeoti).
πῆχυς.
στείχω (Boeoti).

Singularum Doricae stirpis gentium.

Lacedaemoniorum.

ἀγλαός (Cretes, Cyprii).
ἀγρεῖν (Cymaei, Lesbii, Phocenses, Boeoti, Aetoli, Thessali).

---

* Unus enim Dreriorum titulus qui superest, Aeolicae dialecti speciem, non Doricae prae se fert.

ἀρχός (Cyprii, Boeoti, Messenii, Milesii).
γουνός.
δηρίεσθαι.
εἴλω (Veteres Attici, Heracleenses, Cretes, Aeoles, Delphi).
ἐπήρατος (Arcades, Locri, Cyrenaei, Messenii, Sicyonii, Tenii).
κοῦρος (Iones, Dores omnes, Cretes, Aeoles, Achaei.
νεῖκος (? Elei ?).
νέκυς (Iones, Bithyni).
ξύω (omnes Dores).
οὖρος (Cretes, Messanii, Thessali).

Messeniorum.

ἀρχός (Cyprii, Boeoti, Lacones, Milesii).
ἐπήρατος (Arcades, Locri, Cyrenaei, Lacones, Sicyonii, Tenii).
ἕρπω (Cretes, Delphi, Cyprii).
κολώνη (Thessali, Elei, Cretes).

Argivorum.

αἴγιλιψ.
αἶσα (Spartanorum aut Cypriorum).
ἀρητήρ.
βῶν (scutum).
δαίω (Byzantii).
ἔντεα (Cretes).
ἔτης (Elei).
κτύπος.
μῆλα (Aeoles, Iones, Boeoti).
πρών.

Troezeniorum.

δάπεδον.
σκάπετος (Megarenses, Thessali).

Hermioneorum.

κνίση.

Phliasiorum.

ἀντικρύ.

Sicyoniorum.

ἐπήρατος (Arcades, Locri, Lacones, Cyrenaei, Messenii, Tenii).

Corinthiorum.

φᾶρος.

Aeginetarum.

ἦδος (Aeoles).
ἴκρια.

Megarensium.

κάπετος (Troezenii, Thessali).
πάομαι (Dores, Heracleenses, Corcyraei, Aeoles, Boeoti).

Corcyraeorum.

ἁνδάνω (Aeoles).
μάρναμαι (Aeoles ? Dores ?).
ὀχεύς.
πάομαι (Dores, Heracleenses, Megarenses, Aeoles, Boeoti).

Tarentinorum.

ἀφύσσω (Dores omnes).

Heracleensium.

γύη.
δατέομαι (Drerii).
ἐέργω (Cyprii).
εἴλω (Veteres Attici, Lacones, Cretes, Aeoles, Delphi).
πάομαι (Dores, Corcyraei, Megarenses, Aeoles, Boeoti).
σκῖρος.

Ambraciotarum.

αἴθω.
βιός.
μάσταξ = *ἀκρίς.*
χαίτη.

Naupactiorum.

ἦμαρ.

Theraeorum.

ἐπάρξασθαι (?).

Syracusanorum.

ἀντιφέρεσθαι (Phocenses).
πάππα et *παππάζω.*
πίσυνος.

Messaniorum.

οὖρος (Lacones, Cretes, Thessali ?).

Cretum.

ἀγλαός (Lacones, Cyprii).
ἀγορά (Delphi, Halicarnassenses).
αἰθαλόεις (?).
ἀμνίον vel potius *αἱμνίον.*
ἀραβεῖν.
ἀχυρμιαί.
γωρυτός (Parii ?).
δέμας (Aetoli).
ἔθειρα (? Boeoti ?).
εἴβω (? Boeoti ?).
εἶδαρ (? Boeoti ?).
εἴλω (Veteres Attici, Lacones, Heracleenses, Aeoles, Delphi).
ἔλπω.
ἐναίσιμος.
ἔντεα (Argivi).
ἔρνος.
ἕρπω (Delphi, Cyprii, Messenii).
κέλομαι (Delphi).
κόλος.
κολώνη (Thessali, Elei, Messenii)
κοῖρος (Iones, Dores, Lacones, Aeoles, Achaei).

λᾶας.
λαῖφος (? Boeoti ?).
λισσός.
μείλιχος (Aeoles).
μόχθος.
νέομαι.
ὄνειαρ (? Boeoti ?).
οὖρος (Lacones, Messanii, Thessali ?).
πέλεκυς (Cyrenaei, Cyprii).
πτόλεμος (Cyprii, Veteres Attici).
σάκος.
σκῆπτρον (? Aeoles).
τέλλω etc.
τέττα.
φώς.

Byzantiorum.

δαίω (Argivi).

Mesambrianorum.

τελαμών.

Cyrenaeorum.

ἐπήρατος (Arcades, Locri, Lacones, Messenii, Sicyonii, Tenii).
πέλεκυς (Cretes, Cyprii).
σκηπάνιον.

Ionicarum gentium.

Ionum omnium.

ἀμόθεν (? Dores ? Attici ?).
ἀποφώλιος (?).
ἀριστεύς.
βυσσός (?).
δενδίλλω.
εὔληρα (Dores αὔληρα).
κασίγνητος (? Lesbii, Cyprii).
κοῦρος (Dores, Cretes, Lacones, Aeoles, Achaei).
μῆλα (Boeoti, Aeoles, Argivi).
μήτρως.
νέκυς (Lacones, Bithyni).
ὀδμή (Aeoles).
οὖλε.
πέργαμος.
σμῶδιξ.
τεύχω (?).
χρειώ (?).

Singularum Ionicae stirpis gentium.

Halicarnassensium.

ἀγορά (Cretes, Delphi).
γαλαθηνός.
ὅρκια τάμνειν.

Milesiorum.

ἀρχός (Cyprii, Boeoti, Lacones, Messenii).

Ephesiorum.

ἄνω (ἀνέω).
ἄφαρ (Alexandrei).

Carystii.

βλωθρός (Arcades, Boeoti, Magnetes, Dryopes, Tyrrheni).

Samii.

βουγάϊος (Dulichiotae).

Thasiorum.

πενθερός.

Deliorum.

ἀλφεῖν (Attici).

Pariorum.

γωρυτός (? Cretes).

Syriorum.

ῥύσιον (Delphi).

Teniorum.

ἐπήρατος (Arcades, Locri, Cyrenaei, Lacones, Messenii, Sicyonii).

Atticorum.

ἀλφεῖν (Delii).
ἀμόθεν (? Dores ? Iones ?).
ἄποινα.
εἴλω (Lacones, Heracleenses, Cretes, Aeoles, Delphi).
θής (Cyprii).
θρῆνυς (?).
μινύθω etc.
πέδον (?).
πτόλεμος (Cyprii, Cretes).

Mixtarum gentium.

Siculorum.

αἴθουσα (Cyprii).
ἀκαλός (Acarnanes).
ἀμολγός (Dores aut Aeoles).
ἄναξ (Cyprii).
μέλαθρον (Aeoles).
ναίω.
φόρμιγξ.

Alexandreorum.

ἄφαρ (Ephesii).

Adespotae glossae.

ἑλίκωψ.
κεκαφηότα.

Barbararum gentium.

Macedonum.
ἀμαλός (Aeoles).

Illyriorum.
ῥινόν (Oenotri).

Pamphyliorum.
φάος (Cyprii aut Arcades, Aeoles)

Pergaeorum.
ὀπάζω.

Oenotrorum.
ῥινόν (Illyrii).

Tyrrhenorum.
βλωθρός (Arcades, Boeoti, Magnetes, Dryopes, Carystii).

Bithynorum.
νέκυς (Iones, Lacones).

Habemus igitur trecenta undeviginti vocabula, quae quidem in dialectis servata sint. Neque tamen omnia eandem vim habere videntur ad rem diiudicandam. Ac primum quidem omittendae sunt glossae barbarae et adespotae. Neque ullam fidem habebimus iis, quae populorum propriae sunt ex variarum gentium quasi colluvie coactorum. Quarum in numero sunt vocabula Siculorum, Theraeorum, Carystiorum, Tarentinorum, Cretum, Corcyraeorum. Ut enim aliae voculae caducae labuntur et sempiterna oblivione obruuntur, ita aliae sunt opinione vivaciores, ut qua ex dialecto profectae sint, iudicari non possit. Neque minus dubium est, utrum Corcyraeorum, Ambraciotarum, Naupactiorum, Halicarnassensium, Thasiorum quae traduntur vocabula ex veterum incolarum an ex advenarum colonorumque lingua fluxerint. Haec igitur omnia consulto omitto, itemque Atticorum quippe qui ex variis dialectis delectu subtiliter et considerate habito et vocabula ipsa et formas vocabulorum petivisse videantur. Restant iam quae quidem certo huic illive dialecto tribui possint, vocabula 281. Quo ex numero sunt

Aeolum solorum	209	
Aeolum et Dorum	22	
Aeolum et Ionum	3	
Aeolum, Dorum, Ionum	4,	ut in Aeolica dialecto
exstare videamus	238.	Deinde sunt
Dorum solorum	27	
Dorum et Aeolum	21	
Dorum et Ionum	3	
Dorum, Aeolum, Ionum	4.	Exstant igitur in Dorica
dialecto	55.	Denique sunt
Ionum solorum	13	
Ionum et Aeolum	3	
Ionum et Dorum	3	
Ionum, Aeolum, Dorum	4.	Exstant igitur in Ionica
dialecto	23.	

Ex trecentis igitur fere vocabulis quadraginta tria in Aeolica dialecto non inveniuntur aut adhuc nondum inventa sunt. Ex quibus cum viginti septem Dorum, tredecim Ionum, tria Dorum et Ionum sint, hoc profecto veri simile non est, aut ex Ionica aut ex Dorica dialecto voces epicae linguae proprias petitas esse. Contra si quis Aeolicae dialecti monumentorum paucitatem respiciet

atque recordabitur, unoquoque fere Aeolici sermonis titulo e terra eruto hoc vel illud vocabulum Homericum vixisse et viguisse apud Aeoles demonstrari, is non temere et inconsulte me iudicare concedet, cum Aeolicae dialecti indolem carmina Homerica ostendere dixero. Quod ad probandum etiam longiore et accuratiore disputatione opus esse non ignoro. Sed quoniam certis finibus hunc commentariolum contineri necesse fuit, pauca admodum addam, quibus sententia etiam probabilior fieri possit, latiore dissertatione in alium locum et in aliud tempus relegata.

Ac primum quidem linguam epicam Aeolicam repraesentare dialectum, cui vocales Ionico sermoni usitatae superfundantur, eo aliquam habet probabilitatem, quod eandem epicam linguam etiam Doricas vocales nonnumquam recipere videmus, velut in titulis sepulcralibus Corcyraeis Arniadae et Menecratis. Neque alia est ratio tituli Acarnanici s. v. *ἀκαλός* memorati aut carminum Juliae Balbillae aut oraculorum lingua Cyrenaica elatorum (Herod. IV. 157 et 159). Haec enim legenda erunt:

Αἰ τὺ ἐμεῦ Λιβύαν μαλοτρόφον οἶδας ἄμεινον
Μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίαν σευ,

et: *Ὃς δέ καν ἐς Λιβύαν πολυήρατον ὕστερον ἔλθῃ*
Γᾶς ἀναδαιομένας, μετά οἵ ποκά φαμι μελήσειν.

Deinde multa vestigia in Hesychii maxime lexico supersunt, quibus satis superque demonstratur, genuinam Aeolicam carminum Homericorum indolem in nonnullis editionibus antiquis servatam fuisse. Sed cum hac de re alio loco mox sim disputaturus, hic pauca attulisse satis habeo. Est enim apud Hesychium *κατ' ἔρ' ἔζεαι· κάθησαι. Πάφιοι*, quocum conferas Od. X, 378. *κατ' ἄρ' ἔζεαι ἶσος ἀναύδῳ* et *κατ' ἔρ' ἔζεο· καθέζου* cf. Il. XXIV, 522: *ἄγε δή, κατ' ἄρ' ἔζευ ἐπὶ θρόνου.* (cf. Bergk. de tit. Arc.) — In *ἐρούα· πορεύου, ἀναπαύου. Κύπριοι* Aeolicam formam deprehendimus versuum Il. II, 179 et XXII, 185. Cf. *ἀσχαλάαν, εἶδαρ, ὄνειαρ*, alia. Atque ipsam Aeolicam editionem nominat Schol. in Od. XIV, 280 (*ἡ Αἰολική*) et in Od. XVIII, 98 (*ἡ Αἰολίς*).

Tertium denique accedat disertum testimonium Zopyri et Dicaearchi in Grammat. Roman. de notis veterum criticis ed. Osann. (etiam in A. Nauck. Lex. Vindob. p. 273): *ἡ δὲ δοκοῦσα ἀρχαία Ἰλιάς, λεγομένη δὲ Ἀπελλικῶνος, προοίμιον ἔχει τοῦτο*

Μούσας ἀείδω καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον,

ὡς καὶ Νικάνωρ μέμνηται καὶ Κράτης ἐν τοῖς διορθωτικοῖς. Ἀριστόξενος δ' ἐν ά Πραξιδαμαντείων φησὶν κατά τινας ἔχειν·

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
ὅππως δὴ μῆνίς τε χόλος θ' ἕλε Πηλεΐωνα
Λητοῦς ἀγλαὸν υἱόν· ὁ γὰρ βασιλῆι χολωθείς.

τὴν δὲ ποίησιν ἀναγινώσκεσθαι ἀξιοῖ Ζώπυρος ὁ Μάγνης Αἰολίδι διαλέκτῳ· τὸ δ' αὐτὸ καὶ Δικαίαρχος.

Quorum virorum auctoritatem si sequemur, idem fere effici videmus, quod — fortasse — nostra quoque disputatione nonnullis probabitur: antiquissimam carminum Homericorum formam Aeolicae dialecti prae se tulisse speciem, sed postea quasi in Ionicam linguam versam et, vocabulis plurimisque antiquis formis, plerumque etiam consonis servatis Ionum vocales superfusas esse.

M. Kleemann.